

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

[ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ-ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΑ-ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΗ]

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ.

Ἡ ἀκίνητος ἰδιοκτησία τῶν Ἀγγλων βασιλέων ἦτο κατὰ τὸν μεσαιῶνα σημαντικωτάτη, καὶ τὰ εἰσοδήματα αὐτῆς ἠδύναντο κατὰ μέγα μέρος νὰ ἐπαρκῶσιν εἰς τὰς βασιλικὰς ἀνάγκας, οὐ μόνον ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς προσωπικῆς συντηρήσεως τοῦ ἡγεμόνος καὶ τῶν περὶ αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς αὐτῶν ἰσχύος καὶ τῆς ἀπὸ ταύτης κυβερνητικῆς τοῦ τόπου διαχειρίσεως. Ἐν τούτοις ἡ ἀλόγιστος μεγαλοδωρία καὶ ἡ πονηρὰ κολακεία ἐνωρὶς συνώμοσαν κατὰ τῆς τάξεως ταύτης τῶν βασιλικῶν πραγμάτων, βαθμηδὸν δὲ οἱ αὐλικοὶ ἀπεγύμνωσαν εἰς τοιοῦτον τρόπον τὸν λατρευόμενον ὑπ' αὐτῶν θεὸν, ὥστε ἵνα συντηρήσῃ οὗτος ἑαυτὸν καὶ τὸ κράτος του ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὑπηκόων του. Πρᾶγμα ἀξιοσημείωτον! Ἐκ δύο ἐλαττωμάτων τοῦ βασιλικοῦ ὀργανισμοῦ προέκυψεν ὁ συνταγματικός· διότι ἡ δημιουργηθεῖσα οὕτως οἰκονομικὴ ἐξάρτησις τῶν ἡγεμόνων ἐκ τῶν συνεδρίων τῶν λαῶν περιέχει τὸ μυστήριον τῆς νεωτέρας τροπῆς τῶν πολιτειακῶν ἰδεῶν.

Ἐκτὸς τῶν εἰσοδημάτων τῆς παρουσίας τοῦ στέμματος, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν τὴν κυριωτέραν οἰκονομικὴν δύναμιν τῶν Ἀγγλων βασιλέων, εἶχον οὗτοι, κατὰ τὸν Blackstone, καὶ τὰ ἐξῆς: Οἱ ἐπίτροποι τοῦ βασιλέως εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἀγο-

ράζωσιν εἰς τιμὰς, ὑπ' αὐτῶν προσδιοριζομένας, τὰ διὰ τὴν βασιλικὴν οἰκίαν ἀπαιτούμενα παντὸς εἴδους τρόφιμα· τὸ δικαίωμα τοῦτο, τοῦ ὁποῖου εὐνόητος ἢ ἔμμεσος φορολογικὴ σημασία, ἀντικατέστη ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1640 διὰ φόρου τινὸς ἐπὶ ἐκάστου βαρελίου ζύθου, πωλουμένου ἐντὸς τῆς ἐπικρατείας. Ἐντεῦθεν δὲ ἐμορφώθη βαθμηδὸν ὁ ἐθνικὸς ἐπὶ τῆς καταναλώσεως φόρος. Οἱ πωληταὶ τῶν οἴνων ἐπλήρωον ὠρισμένον ποσὸν ἐνιαυσίως εἰς τὸ βασιλικὸν ταμεῖον, ἵνα ἔχωσι τὴν ἄδειαν τοῦ ἐπαγγέλματός των. Οἱ ἀλιεῖς ἐπίσης διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῆς βιομηχανίας των. Ἐὰ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου παρεῖχον κατ' ἀρχὰς μέρος τοῦ εἰσοδήματός των εἰς τὸν βασιλέα, ὅστις κατόπιν ἐθεωρήθη οὐ μόνον τούτων κύριος, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν μεταλλείων, ἐὰν ἐντὸς τούτων ὑπῆρχεν ἀναμεμιγμένη, ὅσον δήποτε μικρὰ, ποσότης χρυσοῦ ἢ ἀργύρου. Ἐπίσης ὅλοι οἱ ἀνακαλυπτόμενοι θησαυροὶ ἀνῆκον εἰς τὸν βασιλέα, ὅστις εἴλκυεν εἰς ἑαυτὸν καὶ τὸ ἀπὸ τῶν ναυαγῶν κέρδος. Ἐὰ πρόστιμα ἀπὸ τῶν κυνηγετικῶν καὶ δασονομικῶν παραβάσεων καὶ ἐν γένει πᾶσαι αἱ εἰς χρήματα ποινικαὶ καταδίκαι συνεκεντροῦντο ἐντὸς τοῦ βασιλικοῦ ταμεῖου. Ἰδιαιτέρα ἀπαιτεῖται μνεῖα ἔσον ἀφορᾷ τὰς ἐνεκεν ἐγκλήματος δημεύσεις τῶν περιουσιῶν, αἵτινες τὴν αὐτὴν ἠκολούθουν διεύθυνσιν, ὡς καὶ αἱ σχολάζουσαι κληρονομίαι καὶ τὰ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν σημαντικὰ εἰσοδήματα τῶν χηρευουσῶν ἐπισκοπῶν, τῶν ὁποίων ἡ τοιαύτη κατάστασις ἐκ βασιλικοῦ συμφέροντος παρετείνετο ἐπὶ μακρόν.

Ἐκ τῆς Θεμελιώδους ἐν Ἀγγλίᾳ ἰδέας, ὅτι ἡ γῆ ἀνῆκεν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ὅτι κατ' ἐπίτρεψιν αὐτοῦ ἐσχηματίζοντο αἱ ἐπ' αὐτῆς ἰδιοκτησίαι, ὑπεχρεοῦντο οἱ κάτοχοι τούτων, ἵνα παρέχωσι διαφόρους πρὸς τὸν βασιλέα ὑπηρεσίας, αἵτινες ἦσαν ἢ διαρκεῖς ἀπὸ κανονισμῶν τινῶν παλαιῶν ἢ προσωριναὶ κατὰ τὰς παρουσιαζομένας ἐκάστοτε ἀνάγκας καὶ τὸ μέτρον τῶν βασιλικῶν ὀρέξεων· συνίσταντο δὲ ἢ εἰς τὴν παροχὴν πολεμιστῶν καὶ χρημάτων, ἢ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἰδιαιτέρων βασιλικῶν κτημάτων καὶ ἄλλας ἀγγαρείας κλπ.

Δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν περὶ τῆς οἰκονομικῆς σημασίας τῶν ἀνωτέρων πόρων τοῦ βασιλικοῦ θησαυροῦ ἐκ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ὑπὸ εὐνοϊκώτερος ἔρους τεθειμένων ἰδιοκτησιῶν. Καὶ ἡ μὲν χορηγία πολεμιστῶν μετετράπη βαθμηδὸν εἰς κανονικὸν στρατιωτικὸν φόρον, αἱ δὲ χρηματικαὶ χορηγίαι διηροῦντο εἰς δικαίωμα γάμου τῶν ὀρφανῶν κληρονόμων τῶν γαιοκτησιῶν, ὅτινες ἵνα ἀποκτήσωσι τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐκλογῆς τοῦ μέλλοντος συζύγου των ἐπλήρωον εἰς τὸν βασιλέα σπουδαῖον χρηματικὸν ποσόν, -εἰς δικαίωμα πωλήσεως τὸ ὅποῖον, ἵνα ἔχωσιν οἱ γαιοκτῆται τὴν ἐλευθερίαν τῆς μεταβάσεως τῶν κτημάτων αὐτῶν, ἔπρεπε νὰ καταβάλλωσιν εἰς τὸν βασιλέα, -εἰς δικαίωμα κληρονομίας τὸ ὅποῖον, ὅτε μὲν κανονικῶς ἐπὶ δὲ αὐθαίρετως προσδιοριζόμενον πάντοτε δὲ σημαντικὸν μέχρι πολλάκις τῆς ἀξίας τοῦ κτήματος, πᾶς κληρονόμος γαιοκτησίας ὤφειλε νὰ πληρῶνῃ πρὸς τὸν βασιλέα ὡς συνέπειαν τῆς ἀπλῶς ἰσοβίου ἀρχικῆς ὑπὸ τούτου παραχωρήσεως τῆς γῆς εἰς τοὺς πρώτους κυρίους, -εἰς δικαίωμα διαχειρίσεως τῶν κτημάτων τῶν ἀνηλικῶν, ἔπερ συνίστατο εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ βασιλέως κάρπωσιν τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν καθ' ἑλὴν τὴν διάρκειαν τῆς ἀνηλικιότητος καὶ ἀπετέλει σπουδαιότατον κλάδον αὐλικῶν ἐν γένει κερδῶν, -εἰς δικαίωμα βοηθείας κατὰ τὰς διαφόρους ἀνάγκας τοῦ βασιλέως καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ὡς π. γ. ἐπὶ προικίσεως τῶν θυγατέρων του καὶ ἐπὶ πάσης ἐκτάκτου στενοχωρίας του.

Ἀπὸ τοιούτων προηγουμένων ἐμορφώθη ἡ φορολογικὴ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν τάξις. Ἀναλόγως τῶν ἐν τῇ μεσαιωνικῇ περιόδῳ καθολικῶν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας πόρων, τὰ βάρη τῶν γαιοκτητῶν ἦσαν ἀσυγκρίτως μεγαλείτερα τῶν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις. Ἐν γένει ἡ μεσαιωνικὴ οἰκονομία διακρίνεται ὑπὸ τῆς συστηματικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀσθενεστέρων ὑπὸ τῶν ἰσχυροτέρων. Καθόσον οἱ τελευταῖοι ἠλαττοῦντο, κατὰ τοσοῦτον διηνοίγετο ὁ ὀρίζων τῆς ἀρμονικωτέρας τῶν λαῶν ἀποκαταστάσεως. Τοιουτοτρόπως προέκυψεν ὁ μέγας Χάρτης τῆς Ἀγγλίας, ὅστις δύναται νὰ θεωρηθῇ, κατὰ τὸ πλεῖ-

στον, ὡς φορολογικὴ ἐπανάστασις τῶν μεγάλων γαιοκτητῶν κατὰ τοῦ βασιλέως· ὁ Χάρτης οὗτος ἀποτελεῖ τὸ παλλάδιον τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις καὶ ὑπὸ ταύτην ἰδιαιτέρως, ὅτι περιορίζει τὰ ἀπόλυτα τὸ πρὶν δικαιώματα τοῦ βασιλέως εἰς ἐκτάκτους καὶ τακτικὰς χρηματικὰς εἰσφορὰς ἐκ μέρους τῶν ὑποτελῶν του, καὶ ὅτι, ἐξαρτῶν τὴν τοιαύτην φορολογίαν ἐκ τῆς ψήφου τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, ὅπως αἱ ἐποχαὶ καὶ αἱ χῶραι κατασκευάζουσιν αὐτοὺς, ἐθεμελίωσε τὸν δημόσιον προϋπολογισμόν εἰς κρηπίδα τοῦ συντάγματος.

Ἡ μετὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην πρώτη φορολογικὴ ἐν Ἀγγλίᾳ ἀποκατάστασις ἀποβλέπει κυρίως πρὸς τὸ εἰσόδημα. Σχηματίζονται κλάσεις διάφοροι, ἐν αἷς κατατάσσονται οἱ φορολογούμενοι ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς σημασίας του ἑκάστος. Μέχρι τῆς κατὰ συνοικίας διακρίσεως τῶν κλάσεων τούτων προβαίνει ἡ μέθοδος. Ἐν γένει ἐστηρίζετο αὕτη εἰς κλίμακα ἐπὶ τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος, τὸ ὁποῖον κτηματικόν, χρηματιστικόν, βιομηχανικόν, ἢ ἐμπορικόν, ἐφορολογεῖτο κατὰ διάφορα μέτρα, $\frac{1}{6}$, $\frac{1}{10}$, $\frac{1}{15}$ κλπ.

Ἡ ἔλη διεύθυνσις τῶν εἰσαχθεισῶν πρώτων φορολογικῶν μεταρρυθμίσεων ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τῶν αὐθαιρέτων βασιλικῶν εἰσφορῶν δι' ἄλλων ὑπὸ ἀκριβέστερον ἔλεγχον κειμένων. Κατὰ τι δὲ πλάσμα, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ κοινωνικὰς μεταβολὰς, τῆς ἐκ τῶν ἀρχαίων τύπων ἐθνικῆς ἀνανεώσεως, αἱ παλαιὰ προσωπικαὶ ἢ πραγματικαὶ σχέσεις τῆς βασιλικῆς φορολογίας ἐξηγοράζοντο, τρόπον τινα, ὑπὸ τῶν εἰς πληρωμὴν αὐτῶν ὑποχρέων, μέχρις οὗ τὰ προσωρινὰ καὶ καταπιστικὰ μετεβλήθησαν εἰς κανονικὰ καὶ νόμιμα ἐν τῇ καθόλου φορολογικῇ ἁρμονίᾳ, τὴν ὁποίαν ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν ὑπόσχεται πάντοτε τοῖς λαοῖς ἢ συνεργασία τῶν διαβαινόντων χρόνων καὶ τῶν πολιτικῶν ἡθῶν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Οἱ ἄσπονδοὶ πολέμοι καὶ ἀδυσώπητοι ἐπίβουλοι τοῦ ἑλληνισμοῦ τῶν δύο λαμπρότερων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας ἐπαρχιῶν Μακεδονίας καὶ Θράκης, γῆν καὶ θάλασσαν κινήσαντες καὶ πάντα τὰ ἀθέμιτα καὶ ἀνόσια μέσα ὡς θεμιτὰ καὶ ἔσια ὑπολαβόντες εἰς πραγμάτων τῶν πονηρῶν βουλευμάτων καὶ ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ τῆς παντελοῦς ἐξοντώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκ τῶν Ἑλληνίδων ἐκείνων ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐκσλαυῖσμοῦ τῶν κατοίκων αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους προσέδραμον καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην ἵνα ὑπὸ τὴν σκιάν καὶ τὸ κῦρος ταύτης δικαιολογήσασιν ἐνώπιον τοῦ κόσμου τὰς παραβόλους καὶ παραλόγους ἀξιώσεις αὐτῶν ἐπὶ τῶν εἰρημένων ἐπαρχιῶν καὶ κατὰ κακὴν τοῦ ἑλληνισμοῦ μοῖραν εὖρον ἐπὶ τέλος τὸ ἐπιζητούμενον ἀργυρώνητον ὄργανον τῆς γεωγραφικῆς ἐπιστήμης τὸν περίπυστον καταστάντα ἤδη Γερμανὸν πινακογράφον Κείπερτον ἵνα διὰ τῆς αὐθεντίας τούτου πείσῃ τὴν ἀλλοπρόσαλλον διπλωματίαν ὅτι ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ ἑλληνισμὸς δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνον βουλγαρισμὸς. Τοιαύτην εὐχάριστον ἐντολὴν λαβὼν ὁ σοφὸς τοῦ Βερολίνου καθηγητῆς, μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας, ὡς εἰκὸς, ἐφιλοπόνησεν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ αὐτοῦ τὸν καθ' ἔλην τὴν Εὐρώπην πλὴν τῆς Ῥωσσίας διαδοθέντα ἐθνογραφικὸν χάρτην τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ἐν ᾧ προθύμως διαγράψας τὰ κλασικὰ ὀνόματα ἀμφοτέρων τῶν χωρῶν ἀντικατέστησεν αὐτὰ διὰ τοῦ ὀνόματος «Βουλγαρία» καὶ ἐχρωμάτισε διὰ τοῦ Βουλγαρικοῦ χρώματος πᾶσαν τὴν χώραν τὴν ἐκτεινομένην ἀπὸ τοῦ Δουνάβειος μέχρι τῆς Θεσσαλονίκης. Τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο καὶ ἀριστοῦργημα ἰδὼν ὁ στρατηγὸς Ἰγνατιέφ κατὰ τὰς παρανομὰς τῆς ἐν Κων]λει

Συνδιασκέψεως και υπό τῆς χαρᾶς ἑξαλλος γενόμενος, ἀνεβόησεν «ἔχω ἤδη τὸν χρησμὸν, τοῦ ὁποίου τοσαύτην εἶχον ἀνάγκην» καὶ οὕτως ὑπὸ μάλης ἔχων τὸν ἐθνογραφικὸν τοῦ Κειπέρτου χάρτην, ὡς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, ἔμπλεως χαρᾶς κατέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς διπλωματικῆς τραπέζης τῆς Συνδιασκέψεως προσειπὼν «Ἴδου ἡ Βουλγαρία μου» κατὰ τὰ τελευταῖα τῆς ἐπιστήμης συμπεράσματα, οὐδεμία Μακεδονία, οὐδεμία Θράκη πλέον ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Καὶ ὁ μὲν κόμης Ἀνδράσους, τῷ στρατηγῷ Ἰγνατιέφ κατὰ τὴν εἰς τὴν Εὐρώπην διπλωματικὴν ἀποστολὴν ὡς χαρᾶς εὐαγγέλια ἀνακοινοῦντι τὴν νέαν ταύτην ἀνακάλυψιν, πάνυ ὀρθῶς εἶπε «Κύριε Ἰγνατιέφ ἡμεῖς γινώσκομεν καλῶς ἐκ τῶν σχολείων ἤδη ὅτι Μακεδονία καὶ Θράκη ὑπάρχει ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ πρὸς νότον τοῦ Αἴμου, ἡ δὲ Βουλγαρία πρὸς βορρᾶν αὐτοῦ κεῖται.» ὁ δὲ πολυμήχανος ἀρχικαγγελάριος τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας πρίγκιψ Βίσμαρκ, προσποιούμενος ὅτι ἀγνοεῖ τὰ πολιτικὰ τεχνάσματα τοῦ στρατηγοῦ Ἰγνατιέφ καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν κατασκευάσμα τοῦ συμπατριώτου αὐτοῦ Κειπέρτου, ἐπισήμως διεκήρυξεν ἐν τῷ Γερμανικῷ κοινοβουλίῳ «ὅτι τὸ κάλλιστον ἐθνογραφικὸν ἔργον χεῖρες γερμανικαὶ ἐφιλοπόνησαν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ τοῦ Κειπέρτου χάρτης» «Das beste was wir darüber haben, ist von deutscher Hand geliefert, die Kiepert'sche Karte.» Ἐν τούτῳ γάρ, λέγει ὁ ἀρχικαγγελάριος, τὰ ἐθνογραφικὰ τῶν Βουλγάρων ὄρια πρὸς δυσμὰς μὲν σχεδὸν ἄμικτα μέχρι τῆς Θεσσαλονίκης ἐκτείνονται, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ὀλίγον τι μεμιγμένα μέχρι τῆς Μαύρης Θαλάσσης, ἐν ᾧ τὰ ἐν τῇ Συνδιασκέψει διαγραφέντα ὄρια τῆς Βουλγαρίας πρὸς ἀνατολὰς μὲν ὀλίγον βορειότερα τῶν ἐθνογραφικῶν ὠρίσθησαν, πρὸς δυσμὰς ὅμως συμπεριέλαβον πολλὴν Ἀλβανικὴν ἑκτασιν. Βραδύτερον δὲ ἐπὶ τῇ βάσει τούτου τοῦ ἐθνογραφικοῦ χάρτου τοῦ Κειπέρτου συνετάχθη καὶ ἡ πολυθρύλλητος Συνθήκη τοῦ ἀγίου Στεφάνου, ἣτις κινδυνεύει νὰ ἀνάψῃ φοβερὸν πῦρ κατ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, εἰ μὴ τοῦ μετριόφρονος αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου ἡ σύνεσις καὶ φρόνησις, καθορῶσα

τὸ παράβολον καὶ ἐπικίνδυνον τοῦτο ἔργον τοῦ στρατηγοῦ Ἰγνατιέφ καὶ τοῦ χαρτογράφου Κειπέρτου, τροποποιήσῃ κατὰ τὴν εὐχὴν τῆς Εὐρώπης καὶ τὰ φυλετικὰ συμφέροντα τῶν ἐν τῇ Χερσονήσῳ οἰκουσῶν φυλῶν.

Ὁ Κειπέρτος χωρὶς οὔτε τὴν Μακεδονίαν, οὔτε τὴν Θράκην, νὰ ἴδῃ καὶ ἐπισκεφθῇ, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπὶ τῶν ἐμπνεύσεων τῶν φανατικῶν Σλαβιστῶν Schaffarik, Bradaschka, Kanitz, Jakschitz, Czornik καὶ Jirecek στηριχθεὶς, τοιοῦτον ἐξεπόνησε χάρτην ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ, μηδὲν ὡς θελήσας νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοὺς περιηγητὰς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ ἐξαγάγῃ τὸ τελικὸν συμπέρασμα περὶ τῆς ἀναλογίας τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου οἰκούντων ἔθνων. Ἡ δὲ αὐθαιρέσις καὶ κακοβουλία τοῦ Κειπέρτου, ὅστις ἀσυνειδήτως μετέβαλε πάντας τοὺς Ἕλληνας κατοίκους τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης εἰς Βουλγάρους καὶ πινακογραφικῶς ἐξώντωσε τὸν Ἑλληνισμὸν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἐπαρχιῶν, τοσοῦτον βαθεῖαν αἰσθησιν καὶ κακὴν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ δικαίως παρά πάντων κατεκρίθη, μηδὲ τῶν ὁμογενῶν αὐτῷ συμπατριωτῶν ἐξαιρουμένων, ὥστε πανταχόθεν ἤρξαντο νὰ δημοσιεύωνται ἐν ταῖς ἡμερῶν ἐθνογραφικαὶ στατιστικαὶ τῶν κατοίκων τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ νὰ ἐκδίδωνται ἐθνογραφικοὶ χάρται αὐτῆς, ἀνασκευάζοντες δι' ἀριθμῶν τὸ αὐθαίρετον καὶ ἀνεπιστημονικὸν κατασκευάσμα τοῦ σοφοῦ πινακογράφου, ὅστις ὡς αὐτοῖς ἐν τῇ γεωγραφικῇ ἐπιστήμῃ ἀπεπειράθη νὰ ἀδικήσῃ, βλάβῃ καὶ δολοφονήσῃ ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἐπιστήμης τὸν Ἑλληνισμὸν, εἰς τὸν ὅποτον κατὰ μέγα μέρος ὀφείλει τὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν καὶ δόξαν.

Τῶν δὲ προμνημονευθέντων ἐθνογραφικῶν πινάκων πληρέστερος καὶ ἀκριβέστερός ἐστιν ὁ ἐν Λονδίῳ ἐκδοθεὶς ὑπὸ τοῦ Edward Stanford, περιέχων ἐντέλει καὶ δύο στατιστικοὺς πίνακας τῶν ἑλλήνων ἐκπαιδευτηρίων τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης. Ἐπειδὴ δὲ τούτου ἐν καιρῷ τῷ δέοντι τὴν προσήκουσαν ἀνάλυσιν ἐποιήσαμην ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ ἐλέγχῳ τοῦ ἐθνογρα-

φικοῦ πίνακος τοῦ Κειπέρτου, καὶ ἐπειδὴ ὁ τῶν ἑλλήνων ἐκπαιδευτηρίων τῆς Μακεδονίας στατιστικὸς πίναξ πλημμελὴς, ἐλλιπὴς καὶ ἡμαρτημένος ὢν, ἀνεδημοσιεύθη τοιοῦτος καὶ ἐν τῷ Ἀγγλικῷ περιοδικῷ «An Ethnological Map of European Turkey», ἐξ οὗ καὶ ἐν τῇ «Οἰκονομικῇ Ἐπιθεωρήσει» (φυλ. β1, Μάρτιος 1878, σελ. 36), δίκαιον ὑπολαμβάνω πρὸς ἐπανόρθωσιν ἀδικήματος προσγινομένου εἰς τὴν πατρίδα τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους νὰ ἐπισυνάψω ἐλίγας λέξεις πρὸς παράστασιν καὶ ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος.

Ἐπειδὴ δὲ μέχρι τοῦδε ἐπανειλημμένως, ὡς προεῖρηται ἐδημοσιεύθη ἡ στατιστικὴ τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς Μακεδονίας, νομίζω πάντῃ περιττὸν νὰ ἀναδημοσιεύσω αὐτὴν ἐνταῦθα καὶ περιοριζόμενος νὰ σημειώσω ὅτι ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν διαφόρων ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων ἦτοι νηπιαγωγείων, παρθεναγωγείων, δημοτικῶν καὶ ἑλληνικῶν σχολείων, διδασκαλείων καὶ γυμνασίων ἀνέρχεται εἰς 210, ὁ δὲ τῶν ἐν αὐτοῖς φοιτῶντων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν εἰς 10,918 κατὰ τὸν ἐθνολογικὸν πίνακα τοῦ Ἐδουάρδου Στάνφορντ, ἐπισυνάπτω τὰς ἐπομένας σημειώσεις καὶ παρατηρήσεις.

Εἰ μὲν ἐν τῇ ἀπογραφῇ τῶν κατοίκων καὶ ἐν τῇ διανομῇ τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῶν κατ' ἐπαρχίας, κατὰ φυλὰς καὶ κατὰ ὀρησκείας ὁ κ. Στάνφορντ ἐπέτυχε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτον, ἐν τῇ ἀπαριθμῆσει ὅμως τῶν ἐκπαιδευτηρίων ὁ πίναξ αὐτοῦ ἀτελέστατος καὶ ἐλλιπέστατός ἐστιν, ἐξ οὗ πνευματικῶς ἡδικημένη παρίσταται ἡ Μακεδονία ἐνώπιον τοῦ κόσμου. Πρῶτον μὲν διότι οὐδεμία τοπογραφικὴ σειρὰ καὶ τάξις ὑπάρχει ἐν τῇ κατατάξει τῶν ἐπισκοπικῶν ἐπαρχιῶν, οἷον ἐξ ἀνατολῶν γενομένης ἀρχῆς, ἐνθα ὁ Νέστος ποταμὸς ἀποτελεῖ τὰ ἀνατολικά ὅρια τῆς Μακεδονίας, ἀτόπως προετάχθη ἢ παρὰ τὸν Στρυμόνα κειμένη ἐπισκοπὴ τῶν Σερρῶν ἀντὶ νὰ προταχθῶσιν αἱ ἐπισκοπικαὶ ἐπαρχίαι Δράμας καὶ Μελενίκου, ὅπερ ἐν τῷ χάρτῃ ἐντελῶς λείπει καὶ μετὰ ταῦτα ἀντὶ νὰ ταχθῇ ἢ ἐπισκοπὴ Ἰερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὄρους προετάχθη ἢ εἰς τὸ

ἀντίθετον νοτιοδυτικὸν ἄκρον κειμένη ἐπισκοπὴ τῆς Κασσανδρείας καὶ οὕτω καθεξῆς.

Δεύτερον δὲ τινὲς μὲν τῶν ἐπισκοπῶν τῆς Μακεδονίας ἐντελῶς παρελείφθησαν οἷον ἡ ἐπίσημος ἐπισκοπὴ Βερροίας, ἡ Κύτρους, ἡ Ἀνδραμερίων, ἡ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ἡ Πέτρας, ἡ Μογλενῶν, ἡ Σκοπίων, ἡ Πρισδρένης, ἡ Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν καὶ ἡ Διβρῶν. Τινὲς δὲ καὶ ἀτόπως συνεχωνεύθησαν οἷον ἡ Γρεβενῶν καὶ Καστορίας καὶ Σισανίου εἰς μίαν ἀντὶ τριῶν ἰδιαιτέρων ὡς τανῦν ὑφίστανται. Τρίτον δὲ ἐν πολλαῖς τῶν ἀναγεγραμμένων πόλεων ὁ τῶν μαθητῶν ἀριθμὸς παρίσταται πολὺ ἡλαττωμένος τοῦ ἀληθοῦς καὶ πραγματικοῦ κατὰ τὸ ἥμισυ σχεδὸν καὶ τρίτον· π.χ. ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν σημειοῦται εἰς 720, ἐν ᾧ πράγματι ὑπερβαίνει καὶ τὸ διπλάσιον αὐτοῦ ἦτοι 1500. Διότι μόνον τὸ νηπιαγωγεῖον καὶ παρθεναγωγεῖον τῆς πόλεως ἀριθμεῖ 750 — 800 μαθητριάς, τὰ δὲ δύο μεγάλα δημοτικά, τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ γυμνάσιον, τὸ διδασκαλεῖον καὶ δύο γραμματοδιδασκαλεῖα περιέχουσι πλείονας τῶν 800 μαθητῶν. Ἐν δὲ τῇ μεγάλῃ κωμοπόλει Κρουσόβου τῆς ἐπαρχίας Πρεσπῶν σημειοῦται ἐν μόνον προπαιδευτικὸν σχολεῖον μετὰ 85 μαθητῶν, ἐν ᾧ ἐκεῖ ὑπάρχει μέγα δημοτικὸν σχολεῖον, παρθεναγωγεῖον, ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ νηπιαγωγεῖον, ἐν οἷς φοιτῶσι 500 περίπου μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι, ὡσαύτως καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι καὶ κωμοπόλεσιν.

Τέταρτον δὲ πολλῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων νηπιαγωγεῖα, παρθεναγωγεῖα καὶ ἑλληνικὰ σχολεῖα ἐντελῶς παρελείφθησαν καὶ ἀντὶ γυμνασίων, ὑφισταμένων ἐν ταῖς μεγαλητέραις πόλεσι ἀπλᾶ ἑλληνικὰ σχολεῖα ἐσημειώθησαν. Πέμπτον δὲ καὶ τελευταῖον τὸ καὶ σπουδαιότατον πάντων ἐστὶν ὅτι πολυάριθμοι πόλεις καὶ κωμοπόλεις ἔχουσαι δημοτικὰ σχολεῖα, νηπιαγωγεῖα, παρθεναγωγεῖα καὶ ἑλληνικὰ σχολεῖα τέλεον ἀπεκλείσθησαν ἐκ τῆς πνευματικῆς περιουσίας τῆς Μακεδονίας. Τοιαῦτα δ' εἰσὶν, ἀρχῆς γενομένης ἐξ ἀνατολῶν 1) ἡ Καβάλα, 2) ἡ Ζίχνα, 3) ἡ Ἀλιστράτη, 4) ἡ Ἰερισσός,

5) τὸ Πετρίτσι, 6) ἡ Νιγρίτα, 7) ἡ Γαλάτισσα, 8) ὁ Πολύγυρος, 9) τὰ Βασιλικά, 10) ἡ Δοριάνη, 11) ἡ Βέρροια, 12) ἡ Νιάουστα, 13) ἡ Βελβενδός, 14) ἡ Καταφυγή, 15) ἡ Κοζάνη, 16) τὰ Σέρβια, 17) ἡ Κλεισούρα, 18) τὸ Μίπλάτσι, 19) τὸ Βογαζικόν, 20) τὸ Ἐξίσου, 21) τὸ Πισοδέρι, 22) ἡ Νεβίσκα, 23) ἡ Φλώρινα, 24) τὸ Τούρναβον, 25) τὸ Γόπεσι, 26) ἡ Ῥέσνα, 27) ἡ Πρέσπα, 28) ἡ Μαλοβίστα, 29) ἡ Δίβρα, 30) ἡ Στρούγα, 31) ἡ Βελίτσα, 32) τὰ Σκόπια καὶ 33) τὸ Πρισδρένι, ἐν ὧν τριάκοντα καὶ τρεῖς, ὧν τὸ μὲν ἥμισυ πόλεις εἰσὶν ἔχουσαι δημοτικά σχολεῖα, παρθεναγωγεῖα καὶ ἑλληνικά σχολεῖα, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἥμισυ κωμοπόλεις καὶ χωρία μεγάλα, ἔχοντα δημοτικά σχολεῖα καὶ παρθεναγωγεῖα, ἐνιαχοῦ δὲ νηπιαγωγεῖα καὶ ἀλλαχοῦ ἑλληνικά σχολεῖα συνδεδεμένα μετὰ τῶν δημοτικῶν. Καὶ τινὲς μὲν τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων ἀριθμοῦσι 300—400 μαθητὰς καὶ μαθητρίας τοῦλάχιστον, τινὲς δ' αὐτῶν 200—300 καὶ ἐν τοῖς χωρίοις περὶ τοὺς 100, ὥστε 33 πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρία κατὰ μέσον ἔρον ἂν ὑπολογισθῶσιν ὅτι ἔχουσιν ἀνὰ 250 μαθητὰς καὶ μαθητρίας, ἀναβαίνει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐντελῶς παραλειφθέντων ἐν τῇ στατιστικῇ τοῦ χάρτου εἰς 8250 μαθητὰς καὶ μαθητρίας, οἷς προσθετέον πρῶτον μὲν 500 μαθητευομένους ἐν ἄλλοις μικροῖς χωρίοις, δεύτερον δὲ τοὺς ἐν Θεσσαλονίκῃ ὀλιγώτερον σημειωθέντας 800 καὶ τοὺς ἐν Κρουσόβῳ 400, καὶ οὕτως ὁ ἀριθμὸς τῶν μὴ ὑπολογισθέντων ἐν τῷ πίνακι ἐκείνῳ ἀνέρχεται εἰς 9950 μαθητὰς καὶ μαθητρίας, ὀλίγον μικρότερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπολογισθέντων 10,918, ἡ πρόσθεσις τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὸ ποσὸν τῶν 20,868 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς Μακεδονίας.

Οὗτός ἐστιν ὁ ἀληθὴς καὶ πραγματικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐν τοῖς διαφόροις ἐκπαιδευτηρίοις ἐκπαιδευομένων Ἑλλήνων τε καὶ Ἑλληνιζόντων καθ' ὅλα Βουλγαροφώνων Μακεδόνων, ἀδρότατα δαπανώντων εἰς τὴν ἀληθῆ τῶν ἰδίων τέκνων ἐκπαίδευσιν, πολὺ ἀνώτερος τοῦ ἐν Θράκῃ, ἀνερχομένου εἰς 13,567 μαθητὰς καὶ μαθητρίας κατὰ τὸν πίνακα τοῦ Ε. Στάνφορντ,

περὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ ὁποίου δικαίως δύναται τις νὰ ἀμφιβάλλῃ. Ἐὰν δὲ νῦν ὑπολογίσωμεν τὸ ἐν τρίτον τούτων ἀνῆκον εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Κεϊπέρτου χαρακτηρισθέντα ὡς ἑλληνικά μέρη πρὸς νότον τῆς Θεσσαλονίκης καὶ εἰς τὰ παράλια τοῦ Λιγαίου πελάγους, τότε τὰ δύο τρίτα ἦτοι 14,000 περίπου Ἑλλήνων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν μετὰ τῶν πολλαπλασίων γονέων καὶ ἀδελφῶν πρέπει ἢ εἰς πανωλεθρίαν νὰ καταδικασθῶσιν ἢ νὰ μεταποιηθῶσιν εἰς Σλαυοβουλγάρους κατὰ τὸν σοφὸν πινακογράφον Κεϊπέρτον, ἔστις τέλεον ἀγνοεῖ ἢ προσποιεῖται ὅτι ἀγνοεῖ ἔσα ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι τὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην εἰ καὶ μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους πολυάριθμα βαρβαρικά ἔθνη, φύλα καὶ στίφη, οἷον οἱ Δάρδανοι, Σκορδίσκοι, Δαλμάται, Βαστάρναι, Γότθοι, Οὔνοι, Ἄβαροι, Βούλγαροι, Σλαῦοι, Ἄνται, Σαρακηνοὶ, Νορμαννοὶ, Σέρβοι, Βενετοὶ, Λατῖνοι, Σταυροφόροι καὶ Γούρκοι, πολλαχόθεν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εἰσβαλόντες, ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ πεντεκαίδεκα αἰῶνας ἐλυμήναντο καὶ ἐκακοποιοῦν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, πολλάκις δὲ ἐν τῷ μεγάλῳ τούτῳ χρονικῷ διαστήματι ἐνέσκηψαν ἐν αὐταῖς λιμοὶ, λοιμοὶ καὶ σεισμοὶ καὶ πολλάς ἐπήνεγκον συμφορὰς, οὐχ ἦττον ἔμως ἐκ πάντων τῶν δεινοπαθημάτων τούτων κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν καὶ πρόνοιαν ἀμφότεραι αἱ χῶραι περιεσώθησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων κατοίκων καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς διετηρήθη, ἐξαιρουμένου μόνου τοῦ βορρείου μέρους αὐτῶν, ἐνθα αὐτοὶ οὗτοι οἱ Βούλγαροι συγκεντρωθέντες ἀγνὸν διατηροῦσι τὸν Ἀσιατικὸν βαρβαρισμὸν ὡς σύμβολον καὶ ἀλάνθαστον τεκμήριον τῆς ταταρικής καταγωγῆς καὶ παντοιοτρόπως ἀγωνίζονται νὰ ἐπεκτείνωσιν αὐτὸν πρὸς νότον τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης. Γιαυτή ἐστὶν ἡ ἐνεστῶσα πνευματικὴ κατάστασις τῶν Ἑλλήνων καὶ Βουλγαροφώνων κατοίκων τῆς Μακεδονίας, ἣτις πρὸς οἰανδῆποτε τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν τοῦ τουρκικοῦ κράτους ἂν παραβληθῇ πνευματικῶς κρείττων καὶ ὑπερτέρα ἐστὶν, καθάπερ καὶ φύσει ὑπερέχει αὐτῶν. Γιαυτὰ μὲν περὶ τούτου περὶ δὲ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Βουλγάρων τῆς Μακεδονίας καὶ

Θράκης ἐν ἄλλῃ σὺν Θεῷ εὐκαιρίᾳ γενήσεται ὁ προσήκων λόγος.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ Γ. ΔΗΜΙΤΣΑΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΑΥΤΙΑ.

Ἐρευνήσαμεν ἄλλοτε τὰ περὶ τῆς ἐμπορικῆς ἡμῶν ναυτιλίας (1). Μεταξὺ τῶν ἐτῶν ὅμως 1874 καὶ 1875 συνέβησαν πρόοδοι, τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ἀπὸ ἐσχάτως δημοσιευθέντων ἐπισήμων πινάκων. Ἀπὸ 5,202 πλοίων, χωρητικότητος 250,077 τόνων, καὶ ναυτῶν 25,838 ἐν ἔτει 1874, ὑπελογίσθησαν τῷ 1875 πλοῖα μὲν 5,460, τόνοι δὲ 262,032 καὶ ναῦται 26,760. Αὐξήσις εἰς πλοῖα μὲν κατὰ 238, εἰς τόνους δὲ κατὰ 10,955, εἰς ναύτας δὲ κατὰ 922. Ἰδιαιτέρα ἀπαιτεῖται μνεῖα εἶσον ἀφορᾷ τὰ ἀτμοκίνητα, διότι ἀπὸ 20 τῶ 1874 ἀνέβησαν εἰς 27 τῶ 1875. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἱστιοφόρα πλοῖα διαιροῦνται εἰς δύο τάξεις, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη περιλαμβάνει τὰ ἔχοντα χωρητικότητα μικροτέραν τῶν 60 τόνων, ἡ δὲ ἑτέρα τὰ ἀνωτέραν, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ἡ αὐξήσις περιλαμβάνει 206 πλοῖα καὶ 835 τόνους, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας 22 πλοῖα καὶ 10,712 τόνους. Σημεῖον ὅτι τὰ πλοῖα τῶν μεγαλειτέρων διαστάσεων συνδυάζονται πλειότερον πρὸς τοὺς νεωτέρους τῆς ναυτικῆς βιομηχανίας ὅρους. Ἐπὶ τῶν ἀτμοκινήτων ἡ εἰς τόνους αὐξήσις δὲν ἀκολουθεῖ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, διότι τὰ 7 νέα ἀτμοκίνητα μόλις περιλαμβάνουσι 408 τόνους. Ἐν γένει τὰ ἱστιοφόρα τῆς Ἑλλάδος ἐν ἔτει 1875 ὑπελογίζοντο εἰς 4,303 α' τάξεως τόνων 43,712 καὶ 1107 β' τάξεως 210,079 τόνων.

Μεταξὺ τῶν διάφορων ναυτικῶν τῆς Ἑλλάδος περιφερειῶν

ἡ πλείονα πλοῖα, πλείονας τόνους καὶ πλείονας ναύτας περιέχουσα εἶναι ἡ Σύρος, 653 πλ. 83,587 τόν. 5,632 ναύτ. Ἀκολουθῶς ἔρχονται, ἐν τῇ ἐπομένῃ κατὰ τὰ πλοῖα κλίμακι, ἡ Ὑδρα πλ. 407 (12,011 τόν. 2,204 ναύτ.), ἡ Κέρκυρα 382 (7,479 τ. 1219 ν.), ὁ Πειραιεὺς 369 (15,036 τ. 1672 ν.), αἱ Σπέτσαι 366 (16,087 τ. 2004 ν.), ἡ Κεφαλληνία 296 (17,745 τ. 1402 ν.), τὸ Γαλαξειδίον 278 (27,852, τ. 1748 ν.), τὸ Χέλιον 268 (2713 τ. 1218 ν.), ἡ Χαλκίς 254 (2965 τ. 814 ν.), ἡ Ζάκυνθος 207 (14,400 τ. 866 ν.), ὁ Πόρος 202 (3,395 τ. 910, ν.), αἱ Πάτραι 187 (4,432 τ. 615 ν.), ἡ Λευκάς 187 (1,373 τ. 452 ν.), ἡ Ἰθάκη 172 (5,235 τ. 669 ν.), ἡ Θήρα 147 (8,178 τ. 837 ν.), ἡ Κύμη 134 (3,757 τ. 690 ν.), ἡ Ἄνδρος 122 (7,066 τ. 534 ν.), αἱ Καλάμαι 111 (1,290 τ. 310 ν.), τὸ Μεσολόγγιον 110 (1,177 τ. 335 ν.), ἡ Σκόπελος 94 (5,196 τ. 510 ν.), ἡ Μήλος 76 (7,679 τ. 456 ν.), ἡ Σκίαθος 73 (3,907 τ. 348 ν.), ἡ Νέα Μιζέλη 69 (1,953 τ. 242 ν.), οἱ Παξοὶ 66 (300 τ. 251 ν.), τὸ Ναύπλιον 51 (190 τ. 125 ν.), ἡ Μύκωνος 48 (5,696 τ. 319 ν.), τὰ Κήθουρα 46 (747 τ. 184 ν.), ἡ Πύλος 27 (205 τ. 77 ν.), τὰ Νέα Ψαρρὰ 22 (328 τ. 87 ν.), ἡ Νέα Κόρινθος 15 (53 τ. 38 ν.).

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀπογραφῆς παρατηροῦμεν, ὅτι ἐπὶ 30 ναυτικῶν περιφερειῶν ἑνδεκα περιλαμβάνουσι ἄνω τῶν 200 ἐκάστη πλοίων, ἑνδεκα κάτω τῶν 100, καὶ ὀκτώ ἀπὸ 100-200. Ἐπὶ τοῦ ὅλου τῶν περιφερειῶν τούτων καὶ τῶν κατ' αὐτάς 26,760 ναυτῶν, ἡ Σύρος, ἡ Ὑδρα καὶ αἱ Σπέτσαι περιλαμβάνουσι πλεόν τοῦ τρίτου τῶν Ἑλλήνων ναυτῶν, ἤτοι 9,840· κατόπιν τῆς ναυτικῆς ταύτης τριάδος ἔρχεται ἡ πεντάς τοῦ Γαλαξειδίου, τοῦ Πειραιῶς, τῆς Κεφαλληνίας, τῆς Κερκύρας καὶ τοῦ Χελίου, περιλαμβάνουσα 7,251 ναύτας· διὰ τὰς λοιπὰς 22 ναυτικῆς περιφερείας μένουσιν 9,669 ναῦται, ταυτέστι ὀλιγώτεροι τῶν ἐν ταῖς τρισὶ πρώταις περιεχομένων.

(1) Ἰδ. Οἰκονομικὴν Ἐπιθεώρησιν φυλ. 44, Ὀκτώβριος 1876, σελ. 337.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑΙ ΒΟΣΚΑΙ.

Ἐγκειται εἰς τὴν πρώτην ἀπλοϊκὴν τῶν κοινοτήτων συγκρότησιν ὁ ἀνεπισθῆτως σχηματισμὸς περιφερείας τινὸς, ἐν ἣ ἀπὸ κοινοῦ βόσκουσι τὰ ζῶα τῶν κατοίκων. Ἀπαντῶμεν τὸ φαινόμενον τοῦτο σταθερῶς μεταβιβαζόμενον ἐκ τῆς ποιμενικῆς περιόδου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἰς τὴν γεωργικὴν, ἥτις μόνον τὰς περίξ τῶν κοινοτικῶν βοσκῶν γαίας ἐννοεῖ νὰ καλλιέργησιν. Καθόσον ἀπὸ τῆς γεωργικῆς μεταβαίνομεν εἰς τὴν βιομηχανικὴν περίδον, παρατηροῦμεν ἐν τῇ ἀναμίξει ἔλων τῶν βιωτικῶν μεθόδων ἐπικρατοῦσαν τὴν τεχνικὴν διατύπωσιν, ἐπομένως δὲ καὶ τὰς κοινοτικὰς βοσκὰς ἀντικαθισταμένας ὑπὸ τῶν ἰδιωτικῶν, καὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν κτηνῶν ὡς ἐν ἐργαστασίῳ.

Ἡ Ἑλλάς δὲν εἰσῆλθεν ἔτι ἐν τοιαύτῃ περιόδῳ. Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ποιμνίων τῆς ἀπαιτοῦνται εὐρεῖαι ἐκτάσεις, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν περίξ τῶν καλλιεργουμένων γαιῶν. Ἐν γένει ἡ ποιμενικὴ τῆς Ἑλλάδος διαιρεῖται εἰς δύο κατηγορίας εἰς ἐγκατεστημένην, τρόπον τινά, καὶ διαρκῆ ἐν τοῖς ὅροις ἐκάστης κοινότητος, ἀνήκουσαν εἰς τὰ μέλη αὐτῆς, -καὶ εἰς μεταβατικὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἢ τελευταία εἶναι ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἢ σημαντικωτέρα, χαρακτηρίζουσα τοὺς σκηνίτας, οἵτινες διαβαίνουσι πολλάκις τὰ ἔρια τῆς ἐπικρατείας κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἐντεῦθεν ἢ ἐκεῖθεν ἔλξεως τῶν διαθεσίμων βοσκῶν. Εἰς θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τῆς μεταβατικῆς ποιμενικῆς πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν μισθουμένας βοσκὰς εἴτε τῶν ἰδιωτῶν εἴτε τοῦ ἔθνους. Εἰς θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τῆς μονίμου ποιμενικῆς, ἐν ἐλλείψει τεχνιτῶν λειβαδίων, ἀναπόφευκτος ἢ ὑπαρξίς τῶν κοινοτικῶν βοσκῶν.

Τὰ κατ' αὐτὰς ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἰσχύοντα ἐκυρώθησαν ὑπὸ τοῦ ὀθωμανικοῦ δικαίου εὐθὺς μετὰ τὴν κατάκτη-

σιν. Ἐνῶ διὰ πᾶσαν μεταβίβασιν γαιῶν, εἴτε ἀπὸ κληρονομίας εἴτε ἀπὸ συναλλάγματος, ἀπηρεῖτο ἡ μεσολάβησις τοῦ Σπαχῆ καὶ ἡ ἔκδοσις ταπίου, ἕσον ἀφορᾷ τὰς κοινότητας μόνον κατὰ τὰς διὰ συναλλάγματος μεταβιβάσεις τῆς ἰδιοκτησίας αὐτῶν ἀπηρεῖτο ἡ μεσολάβησις αὕτη· περὶ κληρονομίας οὐδεὶς λόγος, ἐπειδὴ ἡ κοινότης εἶχε τι αἰώνιον καὶ ἤρκει νὰ κατέχη ἡ κοινότης πρὸ ἀμνημονεύτων μακρῶν χρόνων, ἵνα διατηρῆται ἕσσει τὸ δικαίωμα αὐτῆς. Ἀλλεπάλληλοι διατάξεις ἠσφάλιζον τὰς, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων μέχρι λήθης ἡμερῶν, κοινοτικὰς βοσκὰς (μερὰ), ἀπαγορεύουσαι τὴν σπορὰν τῶν γαιῶν αὐτῶν καὶ προστατεύουσαι τὴν εἰδικὴν πρὸς τροφήν τῶν κτηνῶν τῆς κοινότητος ἀποστολήν των κατὰ πάσης ἐτέρας χρήσεως.

Ἀπέναντι τῆς τοιαύτης ἀναγνωρίσεως τῶν κοινοτικῶν βοσκῶν, ἡ πρώτη βασιλικὴ ἐν Ἑλλάδι ἀποκατάστασις ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἀτοπίαν, ὅτι τὸ διάταγμα τῆς 1/15 Δεκεμβρίου 1833 ἀπήτησε τὴν διὰ ταπίου βεβαίωσιν τῆς ἐπὶ τῶν βοσκῶν ἰδιοκτησίας τῶν κοινοτήτων, ἐνῶ ὡς εἶδομεν αἱ ἀρχαίοντες ὑπάρχουσαι κοινοτικαὶ βοσκαὶ ἐσώζοντο διὰ τοῦ διπλώματος τοῦ χρόνου. Ἐν ἐλλείψει ταπίων, τὸ διάταγμα ἐδήμειεν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους τὰς πρώην κοινοτικὰς βοσκὰς, κατ' ἐπιείκειαν ἐπιτρέψαν τὴν δωρεὰν χρῆσιν αὐτῶν κατὰ τὰ ἔτη 1833 καὶ 1834 εἰς τὰς κοινότητας ἐκεῖνας, αἵτινες ἀπλῶς ἐνέμοντο πρότερον αὐτάς.

Ἡ δημοτικὴ αὕτη τῆς κοινοτικῆς ἰδιοκτησίας κατάστασις διτηρήθη μέχρι τοῦ 1864, ὅτε ἐξεδέθη ὁ νόμος ΚΘ' ἔστις, καταργήσας τὸ προμνησθὲν διάταγμα, ἀνεγνώρισε τὰ πρὸ αὐτοῦ ὑφιστάμενα δικαιώματα ἐπὶ τῶν κοινοτικῶν βοσκῶν. Μεταξὺ αὐτῶν αἱ περιλαμβανόμεναι ἐντὸς τῶν ἀνεγνωρισμένων ὀρίων τῶν Κεφαλοχωρίων, τῶν κειμένων ἐν τοῖς νομοῖς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας, Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Λεβαδίας καὶ Θηβῶν, ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν ἐξῆς ὀργανισμόν. Ἐπιτροπὴ συγκειμένη ὑπὸ τοῦ οἰκείου δημάρχου, τοῦ πρεσβυτέρου τῶν ἱερέων τῆς κοινότητος, καὶ τριῶν

μελῶν αὐτῆς, ὑπὸ τῆς ἰδίας κατὰ πλειονοψηφίαν ἐκλεγομένων, διαχωρίζει ἐκ τῆς ὅλης ἐκτάσεως τῶν κοινοτικῶν τούτων βοσκῶν ἀνάλογον περιφέρειαν, ἵνα βόσκωσιν ἐν αὐτῇ τὰ μικρὰ καὶ μεγάλα κτήνη τῶν μελῶν τῆς κοινότητος ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀρχῆθεν εἶχον τοιοῦτο δικαίωμα· ὁ περιορισμὸς οὗτος ἔχει τι στενὸν, διότι κατὰ τὸ προϋπάρχον δίκαιον ἡ κοινότης καρποῦται ἐν τῇ αἰωνιότητι αὐτῆς καὶ οὐχὶ τὰ ἄτομα, τῶν ὁποίων μᾶλλον ὁ χρόνος τῆς κοινοτικῆς ἀποκαταστάσεως καὶ οὐχὶ ἡ ἀριθμητικὴ καταγωγὴ ἔπρεπε νὰ ληφθῆ ὡς βᾶσις. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπομένουσαν ἔκτασιν τῶν κοινοτικῶν βοσκῶν, ἐκτίθεται αὕτη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς εἰς δημοπρασίαν μισθώσεως, ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ νομάρχου ἢ ἐπαρχου· τὸ μίσθωμα δὲ εἰσάγεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον καὶ δαπανᾶται, τῇ γνωμοδοτήσει τῆς πλειονοψηφίας τῆς κοινότητος, ἐντὸς τῶν ὁρίων ἐκάστης εἰς ὁδοὺς καὶ γεφύρας, ὑδραγωγεῖα καὶ φρέατα, σχολεῖα καὶ ναοὺς, καὶ ἄλλας κοινοτικὰς ἀνάγκας. Ἐν γένει αἱ κοινοτικαὶ τῆς Ἑλλάδος βοσκαὶ ὑπεβάλλοντο διὰ τοῦ ΚΘ' νόμου εἰς φόρον ἢ τοῖς $\frac{1}{100}$, βεβαιούμενον καὶ εἰσπραττόμενον κατὰ τὰς βᾶσεις τῆς ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν φορολογίας.

Ὁ νόμος ΧΞΘ' τῆς 31 Δεκεμβρίου 1877 διετήρησε μὲν τὸ μέτρον τοῦ φόρου $\frac{1}{100}$, ἀπῆλλαξε δὲ αὐτοῦ ἐν γένει τὰς μὴ μισθουμένας κοινοτικὰς βοσκὰς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐντὸς τῶν προμνησθέντων νομῶν καὶ ἐπαρχιῶν προσδιορισμὸν τῶν εἰδικῶν διὰ τὰ κτήνη τῆς κοινότητος περιφερειῶν, ἀφείθη οὗτος εἰς μεταγενεστέραν διὰ Β. διατάγματος πρόνοιαν, τεθείσης τῆς βᾶσεως ὅτι ἕκαστος τῶν κατοίκων τῆς κοινότητος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βόσκη 150 μικρὰ καὶ 30 μεγάλα ἴδια ἑαυτοῦ κτήνη, ὑπόχρεως διὰ τὰ πλείονα νὰ πληρώνη ἡμισυν ἔγγειον φόρον, ἥτοι 50 λεπτ. δι' ἕκαστον πρόβατον, 1 δρ. δι' ἕκαστον μέγα κτήνος, 16 λεπτ. δι' ἕκαστην αἶγα, προκειμένου δὲ περὶ θερινῶν βοσκῶν 16 λεπ. δι' ἕκαστον πρόβατον καὶ 33 λεπτ. δι' ἕκαστον μέγα κτήνος. — Ἡ δὲ μίσθωσις τῶν μὴ εἰδικῶς διαχωριζομένων ἐν ταῖς προμνησθείσαις διοικητι-

καὶ περιφερειαῖς κοινοτικῶν βοσκῶν ἀφείθη πάλιν εἰς τὴν μέθοδον τῆς δημοπρασίας, ἐνεργουμένης ὑπὸ τῶν δημοσίων ἀρχῶν συμπράττοντος καὶ τοῦ δημάρχου, ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ἰπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, διατιθεμένου τοῦ μισθώματος ὡς ἐξῆς· $\frac{5}{100}$ τοῖς δημόσιος φόρος, $\frac{5}{100}$ τοῖς δημοτικός, καὶ τὸ λοιπὸν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κοινότητος, κανονισθησόμενας διὰ Β. διατάγματος τῇ προτάσει τῶν Ἰπουργείων τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν.

Καὶ περὶ μὲν τῶν ἀναγκῶν τούτων δὲν ἐλήφθη πρόνοια εἰσέτι, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ λοιπὰ εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἀνατεθέντα ἔργα, τὸ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1878 Β. διάταγμα ἐκάνονισε τὸ προκείμενον θέμα ὡς ἐξῆς. Ἡ πρὸς χρῆσιν τῶν ζώων τῆς κοινότητος εἰδικὴ περιφέρεια ἐν τοῖς προμνησθεῖσι εἰδικαῖς τμήμασιν, ὁρίζεται ὑπὸ ἐπιτροπῆς συγκειμένης ἐκ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ προέδρου τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, ἑνὸς τῶν ἱερέων τῆς κοινότητος καὶ τοῦ εἰδικοῦ παρέρου ἢ, κατὰ τὰς πρωτεύουσας τῶν δήμων, ἑνὸς τῶν δημοτικῶν συμβούλων ἢ παρέδρων, προτιμωμένων τῶν ἐν αὐταῖς κατοικούντων· τὸν ἱερέα, πάρεδρον ἢ σύμβουλον ὁρίζει ἡ διοικητικὴ ἀρχή, ἥτις ἐν διαφωνίᾳ συναποφασίζει μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς, τοῦ ταμῆα καὶ τοῦ δημάρχου. Κατὰ τριετίαν, ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου, ἀναθεωρεῖται ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἐν ταῖς κοινοτικαῖς βοσκαῖς εἰδικῆς ταύτης περιφερείας, ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ εἶδους τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην φορολογηθέντων κτηνῶν τῆς κοινότητος, δυναμένου τοῦ Ἰπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν νὰ διατάξῃ ἀναθεώρησιν καὶ ἐντὸς συντομωτέρας διορίας, ἀν ἀύξηθῶσι τὰ κοινοτικὰ ζῶα ἢ γεννηθῶσι σπουδαῖα παράπονα. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δημοπρασίαν τῶν ὑπολειπομένων ἐκτάσεων τῶν κοινοτικῶν βοσκῶν, ἐνεργεῖται αὕτη τὴν ἀ' Ἀπριλίου, ἀν πρόκειται περὶ θερινῶν, καὶ τὴν ἀ' Σεπτεμβρίου ἀν περὶ χειμερινῶν. Ἡ ιδιότης τῶν κατοίκων τῆς κοινότητος βεβαιοῦται καὶ διὰ μαρτύρων, ἀπαιτεῖται δὲ, πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς, σταθερὰ οἴκησις καὶ ἀπὸ χρόνου ἱκανοῦ συγκέντρωσις τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἀτόμου.

Τοιαύτη εἶναι ἡ παρ' ἡμῖν κατάστασις τῶν κοινοτικῶν βροσκῶν. Ἀπολύτως δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ἄσκοπος ὁ διαχωρισμὸς τοῦ πρὸς μίσθωσιν τμήματος αὐτῶν, διότι πρόκειται ἐντεῦθεν νὰ θεραπευθῶσι κοινοτικαὶ ἀνάγκαι. Ὑπολείπεται ἡ γνῶσις κατὰ πόσον ἀπὸ τοῦ 1864 ἐθεραπεύθησαν αὗται. Τὸ ἀκριβὲς εἶναι, ὅτι ἄλλη τις διεύθυνσις ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος θὰ ἦτο ἀποτελεσματικωτέρα. Ἐννοῶ τὴν ἀναπτυσσομένην ποικιλίαν τῶν ἐπαγγελματῶν ἀπανταχοῦ, κατὰ τι δὲ μέτρον, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς ἐξοχικαῖς κοινότησι. Βεβαίως δὲν πρέπει νὰ ἀφεθῆ ὀλόκληρος ἢ ἀκίνητος κτῆσις τῆς κοινότητος εἰς τὴν χρῆσιν ὀλίγων αὐτῆς ποιμένων· πρέπει νὰ εὔρεθῆ τρόπος ὠφελείας καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς κοινότητος. Νομίζω ὅμως, ὅτι ὁ ἀνά χειρᾶς μηχανισμὸς ἔχει τι διαρρέον ἐκ τῶν δακτύλων, καὶ ὅτι ἡ παρέμβασις τῆς διοικητικῆς ὑπὸ πολλὰς διατελεῖ ἁμαρτίας. Σταθεροτέρα διάθεσις τῶν πλεοναζουσῶν κοινοτικῶν βροσκῶν καὶ τοποθέτησις τῶν ἐν ταύταις κεφαλαίων πρὸς περαιτέρω κοινοτικούς σκοπούς θὰ ἦτο συμφωνοτέρα πρὸς τὴν πρακτικωτέραν ἔποψιν τῆς οικονομικῆς ἀποκαταστάσεως, ὅσον τῶν κοινοτήτων ὅσον καὶ τῆς ποιμενικῆς βιομηχανίας ἐν γένει.

ΔΗΜΟΤΙΚΑΙ ΔΑΠΑΝΑΙ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ.

Ὑπολογιζομένου τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων εἰς 60 χιλ. περίπου κατοίκων, ἐδαπανήθησαν τῷ 1876 διὰ τὰς ἐν γένει δημοτικὰς ἀνάγκας αὐτοῦ 308,648 δραχμας ἤτοι 50 δρ. ἐπὶ ἐκάστου κατοίκου. Ἐκ τῆς ἐννοίας ταύτης τῶν δημοτικῶν δαπανημάτων, αἱ ἐπόμεναι πόλεις τῆς μεγάλης δημοκρατίας τῆς Ἀμερικῆς, παριστῶσι τὰ ἐξῆς φαινόμενα: Βαλτιμόρη 81 1/2 δρ. ἐπὶ ἐκάστου κατοίκου, Σικαγὸ 83, Φιλαδέλφεια 86, Νέα Ὑόρκη 154!

Ἐν γένει ἢ ἐν Ἀθήναις δημοτικὴ διαχείρησις τοῦ 1876 παριστᾷ τὸ εὐχάριστον φαινόμενον, ὅτι αἱ εἰσπράξεις (322,847 δρ.) ἀφῆκαν περίσσευμα ἐπὶ τῶν δαπανῶν (308,012 δρ.), ἀναβιβαζόμενον εἰς δρ. 14,199. Αἱ δαπάναι διαιροῦνται εἰς ὀκτὼ κεφάλαια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ α') δι' ἀντιμισθίαν δημοτικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν διατελούντων ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τῆς Διοικητικῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἀγροφυλάκων, δρ. 34,516· τὸ β') δι' ἐξοδα διοικήσεως, ἤτοι δικαστικά, βεβαιώσεως ἐμμέσων δασμῶν, τελετῶν, ἀγωγίων ἐπιτροπῶν, ἀμάξης Δημάρχου, γραφικὰ, δημοσιεύσεις κλπ. δρ. 17,711· τὸ γ') δι' ἐνοίκια τοῦ ἐν Ἀθήναις στρατῶνος τῆς Χωροφυλακῆς (δὲν ἐννοεῖται κατὰ πόσον ἡ διοικητικὴ λογικὴ ἀνάγεται πρὸς τοιαύτην ὑπὲρ τῆς πρωτεύουσῆς τοῦ κράτους εὐθύνην τοῦ δήμου), τοῦ ἐν Χαλανδρίῳ στρατωνίσκου κλπ. δρ. 4,508· τὸ δ') δι' ἐνοίκια διδαστηρίων τῶν δημοτικῶν σχολείων κλπ. δρ. 16,316· αἱ μισθοὶ τῶν διδασκάλων βοηθῶν κλπ. ὑπολογίζονται τῷ 1877 εἰς δρ. 17,280 δὲν σημειοῦνται δὲ ἐν τῷ ἀπολογισμῷ τοῦ 1876 ἐνεκεν τῆς παρὰ τῷ δημοσίῳ ἐκκρεμότητος τοῦ σχετικοῦ λ]σμοῦ· τὸ ε') διὰ δημοτικὰ ἔργα δρ. 127,611 κατὰ τὴν ἐπομένην ἀνάλυσιν· φωταερίον 75,592, ὁδοποιία 18,590, οἰκοδομὴ σχολείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ 12,000, μισθοδοσίαι ὁδοκαθαριστῶν 10,804, νέοι φανοὶ 2,072, δενδροφυτεία 4,536, ἐπιτηρηταὶ φωταερίου 2,984, συντήρησις δημοτικῶν καταστημάτων, θέρμανσις κλπ. 1032· τὸ ς') δι' ἀγαθοεργίας δρ. 6,920· τὸ ζ') διὰ πληρωμὴν δημοτικῶν χρεῶν δρ. 87,300, ἐκ τῶν ὁποίων 64,564 ἀνήκουσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν παλαιῶν τοῦ δήμου χρεῶν· τὸ η') δι' ἀποθεματικὸν κεφάλαιον δρ. 13,128, αἵτινες ἐδαπανήθησαν πάσαι εἰς ἐκτάκτους δημοτικὰς ἀνάγκας.

Ἡ ἔποψις τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων πληρονομῶν μισθῶν δεῖται ἰδιαιτέρας ἐξετάσεως καὶ μάλιστα ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ἐν Νέα Ὑόρκη. Καὶ βεβαίως μὲν, οἱ μικροὶ μισθοὶ ἔχουσι τι ἀνάλογον πρὸς τὴν σημαντικότητα τῶν πόρων· δὲν πρέπει ἔμωσ νὰ νομίση τις, ὅτι καὶ αἱ εἰς ἀντάλλαγ-

μα αὐτῶν χορηγούμεναι ὑπηρεσίαι δὲν ἔχουσι τι κατὰ φύσιν ἀνάλογον. Τοιοῦτοτρόπως 3,000 δρ. ἐνιαύσιος μισθὸς διὰ τὸν δήμαρχον τῶν Ἀθηναίων, τὸν πρῶτον αὐτὸν δημοτικὸν ἄρχοντα τῆς Ἑλλάδος, εἶναι κατώτερος παντὸς σκοποῦ· καὶ ἂν προστεθῆ ἡ ἄμαξα αὐτοῦ, δρ. 3,600 κατ' ἔτος, πάλιν οἱ οικονομικοὶ ἔροι τόσον ὑψηλοῦ ὑπουργήματος διατελοῦσιν εἰς φανεράν δυσαναλογίαν. Κατόπιν τοῦ δημαρχικοῦ μισθοῦ ἔρχεται ὁ τοῦ γραμματέως τῆς δημαρχίας, τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος καὶ τοῦ μηχανικοῦ τῆς πόλεως ἀνά δρ. 2,400 κατ' ἔτος· ὁ τοῦ τελευταίου συνδέεται πρὸς τὴν πανταχόθεν ἐκδηλουμένην μηχανικὴν τοῦ ἄστεος δυσαρμονίαν. Ὁ μισθὸς τοῦ πρώτου δημοτικοῦ διδασκάλου δρ. 1440 καὶ μετ' αὐτὸν ἀνά 1200 διὰ τοὺς ἐτέρους καὶ τὰς διδασκαλίσσας· εἰς τοὺς μισθοὺς τούτους πρέπει νὰ προστεθῆ καὶ τὸ χορηγούμενον ἐνοίκιον ἀπὸ 600 μέχρι 360 δρ. κατ' ἔτος. Ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὸν διεκπεραιωτὴν τοῦ δήμου, ἔστις λαμβάνει 1,560 δρ. καὶ τὸν λογιστὴν λαμβάνοντα 1,200, τῶν λοιπῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων οἱ μισθοὶ καταβαίνουνσι μέχρις ἐπικινδυνωδεστάτων ποσοτήτων.

Τί νὰ εἶπη τις ἀπέναντι τῶν δημοτικῶν τῆς Νέας Ὑόρκης μισθῶν! Ὁ δήμαρχος λαμβάνει 72,000 δρ. κατ' ἔτος, ὁ γραμματεὺς τοῦ 28,800, ἕκαστος τῶν δύο βοηθῶν τοῦ 18,000, ὁ ἐλεγκτὴς τῆς πόλεως 60,000, ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς πόλεως 90,000 καὶ ἕκαστος τῶν βοηθῶν αὐτοῦ 60,000, ὁ δημόσιος κατήγορος 36,000 καὶ ἕκαστος τῶν δύο βοηθῶν αὐτοῦ 18,000, ὁ ἐπὶ τῶν δημοτικῶν ἔργων μηχανικὸς 60,000, ὁ δημοτικὸς ἀστυνόμος 48,000 καὶ ἕκαστος τῶν τριῶν βοηθῶν τοῦ 36,000, ἕκαστος ὁδηγὸς περιπολίας 7,200, ὁ πρόεδρος τῶν δημοτικῶν πτωχοκομείων 39,000 καὶ ἕκαστος τῶν δύο βοηθῶν τοῦ 30,000, ὁ ἀρχηγὸς τῶν πυροσβεστῶν 45,000 καὶ ἕκαστος τῶν δύο βοηθῶν τῶν 30,000, ἕκαστος ὁδηγὸς τῶν πυροσβεστῶν 7,200, ὁ διευθυντὴς τῶν δημοτικῶν εἰσπράξεων 39,000 καὶ ἕκαστος τῶν δύο βοηθῶν τοῦ 30,000, ὁ διευθυντὴς σχολείου 33,000, διδάσκαλος πρώτης τάξεως 28,500, ἐπιθεωρητὴς 33,000, ὁ ἐπιτηρητὴς τῶν δημοτικῶν

δενδροστοιχιῶν καὶ περιπάτων 30,000, ὁ ταμίας τοῦ δήμου 180,000!

Ἐνώπιον τοιούτων δημοκρατικῶν μισθῶν οἱ Ἀθηναῖκοι ἀποκαλύπτουσι μετ' ἐκπλήξεως τὴν ἰσχνὴν κεφαλὴν των. Πρὸ 150 ἐτῶν ἡ Νέα Ὑόρκη περιεῖχε 4,622 κατοίκους καὶ νῦν 1,073,000. Μετὰ τὸ Λονδῖνον εἶναι ἡ σημαντικωτέρα πόλις τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου, καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ σωθῆ ἡ Ἑνωσις, ἐχρησίμευσεν ὡς βᾶσις ἐκθύμων ἀγώνων καὶ ἀφειδῶν θυσιῶν. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ δὲν εἶχον προγόνους, ἵνα κοιμῶνται ὑπὸ τὰς ἡρωϊκὰς δάφνας ἐκείνων καὶ περιμένωσι τὸν καρπὸν τοῦ παραδεισίου δένδρου ἀπὸ ξένους εὐγνώμονας. Ἐχοντες τὴν συνείδησιν τῆς ἰσχύος των, ἀπεφάσισαν αὐτοὶ νὰ κατασκευάσωσι τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος των. Καὶ ἐπικτίζουσι καθ' ἑκάστην, μὴ ἐκτείνοντες ὑπτίαν τὴν παλάμην καὶ ταπεινοῦντες τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ συσφίγγοντες τὸν γρόνον καὶ ἀναδιβάλλοντες τὸν νοῦν.

ΠΛΗΡΩΜΑΙ ΕΙΣ ΕΡΓΟΛΑΒΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ.

Εἶναι νομίζω, ἀπὸ θλιθεράς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πεῖρας, κοινῶς ὁμολογουμένη ἡ περὶ τὰ δημόσια ἔργα ἀτυχία ἡμῶν. Χωρὶς δὲ νὰ ἐννοῶ οὐδενὸς εἰδικοῦ τὴν φιλοτιμίαν νὰ ἐγγίσω, καὶ γεφύρας εἶδομεν καταρρεούσας καὶ οἰκοδομὰς κρημιζομένας καὶ ἑδοὺς ὑποφευγούσας εἰς τὰ πρῶτα βάρη καὶ τὰς πρώτας βροχὰς. Ἰδιαιτέραν προξενούσιν αἰσθησὶν ἔργα ἐν τῷ μέσῳ ἐγκαταλειπόμενα, καὶ δὲν εἶναι πρωτάκουστος ἡ παρεμπόδισις αὐτῶν ἀπὸ ποικιλωτάτων ἐλατηρίων.

Μεταξὺ ὧν ἀρκεῖ μοι ἡ ἐποψὶς τῆς δοσιότητος τοῦ ἐπιχειρηματίου ἐργολάβου. Ἐνδιαφέρει αὐτῷ, πρὶν ἢ ἀρχίσῃ τὴν ὑποχώρησιν, νὰ συγκεντρώσῃ ἐν τῷ βαλαντίῳ του, ὅσον ἐνε-

στι, πλείονα ποσὰ ἐκ τῶν εἰς αὐτὸν ὀφειλομένων μετὰ τὴν ὀρθὴν τοῦ ἔργου συμπλήρωσιν. Ἐπειδὴ, καθ' ὅσον προβαίνει τὸ ἔργον, αἱ οἰκονομικαὶ προμήθειαι τοῦ ἐργολάβου ἐξαντλοῦνται, ἐπεκράτησεν ἀπανταχοῦ ἢ διὰ λ]σμὸν τοῦ συντελεσθέντος ἤδη μέρους ἐκ τοῦ ὅλου ἔργου καταβολὴ ἀναλόγου ποσοῦ ἐκ τῆς ἀρχικῆς συμφωνίας. Ἡ βᾶσις, ἣν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔθε-
σεν ὁ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ νόμος τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1852 (ἀρθ. 29) ἦτο ὅτι αἱ εἰς λ]σμὸν πληρωμαὶ ἔπρεπε πάντοτε νὰ ὦσι κατὰ τὸ ἐν τρίτον κατώτεροι τῶν δικαιωμάτων, ὅσα βεβαιοῦνται διὰ τακτικῶν ἐγγράφων, προσδιορίζοντων τὴν τετε-
λεσμένην ὑπηρεσίαν κατὰ ποσότητα καὶ ἀξίαν. Ὑπὸ πᾶσαν ἐννοίαν, τριαύτη ἐξασφάλισις τῶν δημοσίων συμφερόντων διὰ τοῦ $\frac{1}{3}$ τῆς συντελεσθείσης ἀξίας δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀξιό-
λογος, οὐδαμῶς δυναμένη νὰ σκανδαλίσῃ τὴν ἐπιχειρηματικὴν πονηρίαν ἀπὸ τῶν εἰς λ]σμὸν πληρωμῶν.

Ἐν τούτοις ὁ τελευταῖον ψηφισθεὶς νόμος ΧΟΒ' τῆς 21 Ἰανουαρίου 1878 μετέβαλε τὴν βᾶσιν ταύτην τῆς ἐξασφαλί-
σεως μέχρις ὀρίων ἀξίων ἰδιαιτέρας ἐξελέγξεως. Ἀναγινώσκω ἐν ἄρθρῳ 1^ῳ αὐτοῦ, ὅτι ἐπιτρέπονται αἱ πρὸς τοὺς ἐργολάβους εἰς λ]σμὸν πληρωμαὶ μέχρι τῶν $\frac{3}{10}$ τῆς ἀξίας τῆς τετελε-
σμένης ἐργασίας καὶ μέχρι τῶν $\frac{4}{5}$ τῆς ἀξίας τῶν εἰσηγμένων εἰς τὰ ἐργοτάξια ὑλικῶν (ἀφαιρουμένης τῆς τελευταίας πο-
σότητος ἐκ τῆς πρώτης, ἐὰν ζητῶνται ἀμφοτέρω). Τοιοῦτο-
τρόπως τὸ $\frac{1}{10}$ μόνον κινδυνεύει ὁ ἐπιχειρηματίας τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν μεταβάλλει τὸν σκοπὸν τῆς ἐξακολουθήσεως. Ἄρκει δὲ νὰ λειτουργήσῃ, ἐν τῇ σειρά τῶν προσεγγίσεων, δολερὰ τις ἢ ἄλλη παραπλάνησις, ἵνα ἀποβάλλῃ τὸ δημόσιον μίαν τῶν πρακτικωτάτων ἐγγυήσεων, τὴν τῆς ἐξαρτήσεως ἦτοι τοῦ ἐπιχειρηματίου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὀρθὴν τοῦ ὅλου ἔργου συμ-
πλήρωσιν, ἐκ τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ σπουδαίας χρηματικῆς ποσότητος, ἀπέναντι τῶν συντετελεσμένων μερῶν. Ἐν γένει ἢ διὰ τοῦ νεωτάτου νομοθετήματος ἐξασθένισις αὕτη τῶν προὔπαρχουσῶν ἐγγυήσεων φαίνεται μοι παρακεκινδυνευμένη.

ΠΕΡΙ ΟΠΙΟΥ.

Ἐπάρχει εἶδος τι μηκώνων (κοινῶς παπαρούνων), τῶν ὁποίων ὁ ζωμὸς, παραδιδόμενος εἰς φυσικὴν ἢ τεχνητὴν διὰ τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ πυρὸς ἐξάτμισιν, ἀφίνει ὑποστάθμην χρώματος ὑπερύθρου. Ἡ οὐσία αὕτη εἶναι τὸ ὄπιον· στερεομένη διὰ πάσης δυνατῆς ζηρασίας, συγκομίζεται κατὰ τὸ θέρος εἰς μικροὺς βῶλους, οἵ-
τινες ἐντὸς φύλλων περιτυλισσόμενοι εἰσάγονται εἰς τὸ ἐμπόριον. Οἱ βῶλοι οὗτοι ἔχουσι τι εὐπλαστον, ὑπόπικρον καὶ δριμύ, γνωστοὶ δὲ ἐν Εὐρώπῃ μόνον ἐν τῇ φαρμακευτικῇ, χρησιμεύου-
σιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ εἰς κάπνισμα καὶ μάσημα, διὰ τῶν ὁποίων ἡ διάνοια μεθύσκειται καὶ μεταφέρεται εἰς κόσμον φανταστι-
κὸν ἐν μέσῳ τῆς νάρκης τῶν ὄνείρων. Ὑπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις αὐτοῦ οἱ δουλωμένοι λαοὶ λησμονοῦσι τὰς ἀθλιότητας τοῦ παρόντος, ἵνα καταβῶσι ταχύτερον τὴν κλίμακα τοῦ ἀνθρω-
πισμοῦ. Καθὼς παρατηρεῖ ὁ Christlied, 15 τοῖς $\frac{1}{10}$ τῶν ἐν Κίνα νόσων ἀνάγονται εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ὀπίου· ἐν γένει τὸ μέλ-
λον τοῦ ὀπιοφάγου εἶναι, ἐντὸς συντόμου προθεσμίας, κατα-
στροφὴ φυσικὴ, ἠθικὴ καὶ οἰκονομικὴ· τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας ἔρχονται κατόπιν· μέχρι καὶ αὐ-
τῆς τῆς πωλήσεως τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων δὲν διστά-
ζει ὁ ὀπιοφάγος.

Ἡ ἀρχαιότης ἐγνώριζε τὸ ὄπιον, καὶ φαίνεται, ὅτι εἶδος αὐ-
τοῦ ὑπῆρξε τὸ κώνιον, ὅπερ ἐπότισαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Σω-
κράτην· συνελέγετο διὰ παρακεντήσεως εἰς σταγῶνας δακρύων, ἢ διὰ θλίψεως τῶν κεφαλῶν τῶν μηκώνων. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν νεωτέραν ναρκωτικὴν χρῆσιν τοῦ ὀπίου, ἡ παραγωγὴ του ἀπαντᾶται εἰς διαφόρους τόπους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ κυριώτεροι εἶναι ἡ Μικρὰ Ἀσία, ἡ Αἴγυπτος, ἡ Περσία καὶ ἡ Ἰνδία. Ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ ἀπομνημονεύει ἤδη ὁ Διοσκορίδης, λέγων ὅτι τὴν πρῶταν, μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τῆς δρόσου, ἐχάραττον

τὰς κεφαλὰς τῶν μηκῶνων καὶ συνέλεγον ἐντὸς κογχιλίων τὸ ρέον δάκρυ αὐτῶν, ὅπερ οὕτως ἀπεξηραίνετο, ὅπως καὶ νῦν εἰς μικροὺς βῶλους. Τὸ ὄπιον τῆς Σμύρνης εἶναι τὸ ἐκλεκτότερον ὄλων τῶν λοιπῶν, οἱ βῶλοί του ἔχουσι τι διαφανὲς καὶ διχοτομούμενοι παριστῶσιν ἰδιαιτέρων δακρύων σφαιρίδια· κατόπιν αὐτοῦ ἔρχεται τὸ ὄπιον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πολλάκις συγγεόμενον μετὰ τοῦ Σμυρναϊκοῦ. Τὸ ὄπιον τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Περσίας κατέχει τὴν δευτέραν θέσιν, ὑπόκειται δὲ πλειότερον εἰς τὴν διαλυτικὴν τῆς ἀτμοσφαιράς ἐπιρροήν. Τὸ ὄπιον τῆς Ἰνδικῆς ἀνήκει εἰς τὴν τελευταίαν κατηγορίαν, καὶ καλλιεργεῖται εἰς μεγάλας διαστάσεις. Ἡ ἔκτασις τῶν παραγουσῶν αὐτὸ γαιῶν ὑπελογίσθη τελευταῖον εἰς 5 $\frac{1}{2}$ ἑκατομμύρια στρέμματα. Ἀρκεῖ δὲ νὰ σημειωθῇ πρὸς ὀλοσχερῆ κατανόησιν τῆς σημαντικότητος τοῦ προϊόντος τούτου ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ὅτι τὸ ἔβδομον τῶν κυβερνητικῶν εἰσοδημάτων της προέρχεται ἐκ τοῦ ὀπίου.

Κατὰ τὸ ἔτος 1875 εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Οὐρανίαν Αὐτοκρατορίαν ἐκ τῆς Ἰνδίας 90,000 κιβώτια ὀπίου ἀξίας 286 ἑκατομ. δραχμῶν. Πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν μὲν ἦτο γνωστὸν ὡς φάρμακον. Περίεργος εἶναι ἡ ὁρμὴ τῆς διαδόσεώς του. Ἐντὸς εἰκοσαετίας ἐπήνεγκε τόσας καταστροφάς, ὥστε τῷ 1799 ἀπηγορεύθη ἡ ἐν Κίνα εἰσαγωγή αὐτοῦ. Τότε ὁμως κατέφυγε τὸ ὄπιον εἰς τὴν προστασίαν τοῦ λαθρεμπορίου, ὅπερ κατίσχυσε πάσης προνοίας διοικητικῆς καὶ ἐπὶ τέλους ἐγέννησε δύο πολέμους, τῷ 1839 καὶ τῷ 1860, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος κατέληξεν εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς ἐμπορίας τοῦ ὀπίου, ἀντὶ τελωνίου 2 περίπου δραχμῶν κατὰ πᾶσαν Ἀγγλικὴν λίτραν. Ἄλλ' εἰς τὴν ἐκ τῆς Ἰνδίας εἰσαγωγὴν τοῦ ὀπίου πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἐγχώριος ἐν Κίνα παραγωγή, ἣτις μεγάλας ἔλαβε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διαστάσεις. Μόνος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ πόλει Ning-po ὀπισπωλείων δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σημασίαν τῆς Σινικῆς καταναλώσεως· ὑπολογίζονται εἰς 2,700, καὶ ἀναλογεῖ 1 πρὸς 148 κατοίκους. Μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ἀνακτόρων τοῦ Οὐρανίου αὐτοκράτορος

εἶναι ὠργανισμένον τοιοῦτον ὀπισπωλεῖον, ὡς ἂν εἰ δὲν ἤρκει τὸ ναρκωτικὸν τοῦ μεγαλείου δηλητηρίου.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ 1821.

Ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία ὑπηρέτησε πάντοτε τὴν ἐθνικὴν ὑπόθεσιν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε μετὰξὺ ὄλων τῶν δυνάμεων τοῦ ἑλληνισμοῦ δικαίως ἀπολαμβάνει τὰ πρωτεῖα τοῦ ἀγῶνος. Ἐνώπιον οὐδεμιᾶς θυσίας ὑπεχώρησε. Καὶ σώματα καὶ χρήματα προσέφερε ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀναγεννωμένης πατρίδος. Διότι ἡ πίστις καὶ ἡ πατρίς ἀχώριστα ἐθεωρήθησαν ἐν τῷ τμήματι τούτῳ τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον οἰκοῦμεν, καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει μετὰξὺ ναοῦ καὶ πόλεως ὑπῆρξε πάντοτε αἰωνία ἀνταλλαγὴ ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων.

Ὁ ἐπόμενος τῆς 5 Ἀπριλίου 1822 ἐν Κορίνθῳ ἐκδοθεὶς νόμος ἀνήκει εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἔποψιν τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἐπικουρίας τῆς ἐκκλησίας, καὶ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία τῶν ἀρχαῖκωτέρων τοῦ ἑλληνισμοῦ σκέψεων, πρὸς τὴν κατὰ σκοπὸν διεύθυνσιν τῶν δυνάμεων αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ νέος στόλος ἐχθρικός, ἐκπλεύσας ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον, διευθύνεται καθ' ἡμῶν·

Ἐπειδὴ ὁ ἄσπονδος ἡμῶν ἐχθρὸς, καὶ τοὶ πολλάκις νικηθεὶς ἀπὸ τὰ ὄπλα μας, ἐπιμένει μεταχειριζόμενος ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς ἐκδικητικὸς σκοποὺς ἐναντίον τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας·

Ἐπειδὴ, ἐφ' ὅσον φαίνεται μεγαλειτέρα ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἐχθροῦ πρὸς κατόρθωσιν τῶν ἀδίκων καὶ ἀνοσίων σκοπῶν του, ἐπὶ τοσοῦτον ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς, θαρροῦντες εἰς τὴν Θεῖαν

ἀντίληψιν, εἰς τὸ δίκαιον τοῦ ἐπιχειρήματος καὶ εἰς τὰς προ-
τητέρας μας τύχας, νὰ δηπλασιάσωμεν τὴν προθυμίαν μας,
καὶ νὰ δείξωμεν εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι
ἀπεφασίσαμεν νὰ θυσιάσωμεν τὸ πᾶν, διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ-
μεν τὴν πίστιν, πατρίδα, ἐλευθερίαν, τιμὴν, τὰ ὑπάρχοντα
καὶ τὴν ἰδίαν μας ὑπαρξίν·

Ἐπειδὴ ὁμολογουμένως τὸ ἀρμολιότερον μέσον εἰς μα-
ταίωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ ἐχθροῦ εἶναι ἡ ταχίστη ἔκπλευσις
τοῦ ἐθνικοῦ στόλου, ἡ δὲ στέρησις τῶν χρημάτων εἶναι τὸ
μόνον ἐμπόδιον τοῦ ἀναγκαίου τούτου ἐπιχειρήματος, καὶ ἐ-
πομένως μᾶς ἀναγκάζει νὰ προσδράμωμεν εἰς ἀμέσους πη-
γὰς, ὅσαι ἢμποροῦν νὰ μᾶς δώσωσιν ἐκ τοῦ προχείρου τὴν
ἀπαιτουμένην χρηματικὴν ποσότητα·

Ἐπειδὴ μόναι ἄμεσοι πηγαί, ὅπου πρέπει νὰ καταφύγωμεν
εἰς τοιαύτην κατεπεύγουσαν χρείαν, εἶναι ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄρ-
γυρος τῶν Μοναστηρίων καὶ Ἐκκλησιῶν, μέταλλα, τὰ ὅποια
γινόμενα νομίσματα, προσφέρουσι τὸ ἐτοιμότερον μέσον διὰ
νὰ πλουτήσῃ τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον, καὶ οὕτω νὰ κατασταθῇ
ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ παρέξῃ τὰς ἀπαιτουμένας δαπάνας πρὸς
ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος· ἡ δὲ ἀφαίρεσις αὕτη τοῦ χρυσοῦ
καὶ ἀργύρου, ἀπλῶν κοσμημάτων καὶ ἔργων πολυτελείας θεω-
ρουμένων, δὲν ἀντιβαίνει ποσῶς εἰς τὸ πρὸς τὴν ἀγίαν Ἐκ-
κλησίαν ὀφειλόμενον σέβας, τῆς ὁποίας ὁ Θεμελιωτὴς καὶ
νυμφίος ἠγάπησε τὴν ἀπλότητα, ταπείνωσιν καὶ πτωχείαν·

Ἐπειδὴ τελευταῖον, τὸ συμφέρον καὶ ἡ σωτηρία τῆς Πα-
τρίδος εἶναι σφικτὰ ἐνωμένα μετὰ τὴν ὑπαρξίν καὶ λαμπρότητα
τῆς Ὁρησκείας, καὶ ἐὰν ἐκείνη χαθῇ, αὕτη βεβαίως καθυβρί-
ζεται καὶ καταπιέζεται, ὥστε καὶ μόνος αὐτὸς ὁ ἰσχυρὸς καὶ
ἀναντίρρητος λόγος δικαιώνει ἱκανῶς τὰ πρὸς σωτηρίαν τῆς
πατρίδος λαμβανόμενα μέτρα·

α) Ὅλα τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ σκεύη τῶν Μοναστηρίων
καὶ Ἐκκλησιῶν, τῶν κατὰ πᾶσαν τὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν,
νὰ δοθῶσιν εἰς τὸ ἐθνικὸν Ταμεῖον.

β) Τὰ αὐτὰ σκεύη ἢ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν ἐξ ἐθνικῶν κτη-

μάτων νὰ ἀφιερῶσιν πάλιν εἰς τὰ Μοναστήρια καὶ Ἐκκλη-
σίας, ἀφ' ὧν ἐλήφθησαν, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγ-
μάτων τῆς Πατρίδος.

γ) Ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰρημένων σκευῶν αἱ
εἰκόνες, τὰ ἱερά δισκοπόθηρα καὶ αἱ λαβίδες.

δ) Νὰ διορισθῶσιν ἀπὸ τῆς Διοικήσεως ἀπεσταλμένοι, κα-
τὰ τὴν παράστασιν τῶν Μινιστρῶν τῆς Ὁρησκείας καὶ τῆς
Οἰκονομίας, διὰ νὰ φροντίσωσι τὴν σύναξιν τῶν εἰρημένων
χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν σκευῶν.

ε) Οἱ παρὰ τοῦ Μινιστροῦ τῆς Ὁρησκείας ἀπεσταλμένοι
νὰ καταστρώσωσι λεπτομερῆ καὶ πλήρη καταγραφὴν τῶν ἐξ
ἐκάστου τῶν Μοναστηρίων καὶ Ἐκκλησιῶν παραλαμβανομέ-
νων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν σκευῶν, νὰ ζυγίσωσιν ἀκριβῶς ἕκα-
στον αὐτῶν καὶ νὰ δώσωσιν ἀπόδειξιν περιλαβῆς εἰς τοὺς
κατὰ μέρος ἡγουμένους τῶν Μοναστηρίων ἢ ἐπιτρόπους τῶν
Ἐκκλησιῶν.

ς) Οἱ αὐτοὶ ἀπεσταλμένοι νὰ παραδώσωσι ζυγισμένα τὰ
διάφορα εἶδη σκευῶν εἰς τοὺς ἀποσταλμένους τῆς Οἰκονομίας,
καὶ νὰ λάβωσι παρ' αὐτῶν ἀπόδειξιν περιλαβῆς.

ζ) Ὅλα τὰ ἀποδεικτικὰ τῶν ἀποσταλμένων τῆς Ὁρησκείας
νὰ παρρησιασθῶσιν ἀπὸ τοὺς ἡγουμένους καὶ ἐπιτρόπους εἰς
τὸ Μινιστήριον τῆς Ὁρησκείας, διὰ νὰ δοθῶσιν εἰς αὐτοὺς ἕτερα
ἀποδεικτικὰ, βεβαιωμένα ὑπὸ τῆς Διοικήσεως.

η) Ὁ Μινιστρος τῆς Ὁρησκείας νὰ συνάξῃ ἀπὸ τοὺς ἀπο-
σταλμένους τοῦ ὅλα τὰ μερικὰ ἀποδεικτικὰ τῶν διαφόρων ἀ-
ποσταλμένων τῆς Οἰκονομίας, καὶ δίδων αὐτὰ εἰς τὸ Μινιστέ-
ριον τῆς Οἰκονομίας, νὰ λάβῃ ἐν γενικὸν ἀποδεικτικὸν τοῦ
Μινιστερίου τούτου.

θ) Ἡ Διοίκησις θέλει λάβῃ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα καὶ
τὴν ἀνήκουσαν προσοχὴν διὰ τὴν ταχεῖαν καὶ ἀσφαλῆ με-
τακόμισιν τῶν εἰρημένων σκευῶν εἰς τὸν τόπον, ὅστις παρ'
αὐαῆς θέλει διορισθῇ.

ι) Τὰ εἰρημένα σκεύη νὰ μεταβληθῶσιν εἰς νομίσματα διὰ
νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς μεγίστας τῆς Πατρίδος χρείας.

ια) Νόμος ιδιαίτερος θέλει διορίσει και διατάξει όσα απαιτούνται διά τήν νομισματοκοπίαν.

ιβ) Ο Μινίστρος τής Θρησκείας και τής Οικονομίας, έκαστος κατά τὸ ἀνήκον αὐτῷ μέρος, νά φροντίσωσι τήν ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου, όστις τυπωθεὶς, θέλει δημοσιευθῆ και προστεθῆ εἰς τήν συλλογὴν τῶν νόμων.

Π.

ΛΥΔΙΑ ΛΙΘΟΣ.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων μεθόδων, τὰς όποίας ἐπιγινώσκει ἡ ἐπιστήμη εἰς ἐξακρίβωσιν τής καθαρότητος τῶν πολυτίμων μετάλλων, ἡ μέθοδος τής λυδίας λίθου ἔχει βεβαίως τὰ δικαιώματα τής προτεραιότητος και τής εύκολωτέρας χρήσεως. Ἡ διά τοῦ πυρός π. χ. ἡ διά τῶν ὑγρῶν δοκιμασία μετέχει ἐπιστημονικῶν δυσχερειῶν δυσυμβιβάστων πρὸς τὰς ἀνάγκας τής πρακτικῆς. Ἐν τούτοις τεμάχιον λυδίας λίθου δύναται εἰς ἐξησκημένον ὀφθαλμὸν νά δείξῃ προχείρως τὰ σημεῖα τής ἐσωτερικῆς ποιότητος τοῦ δοκιμαζόμενου χρυσοῦ ἢ ἀργύρου.

Ἡ λυδία λίθος μαρτυρεῖ τήν ἐκ τής Μικρᾶς Ἀσίας καταγωγὴν της. Εἶναι πολὺ συνεπές, ἐκεῖ, ἔνθα εὔρε τὸν πρῶτον χρυσὸν ἡ ἀρχαιότης, ἐκεῖ νά χορηγήσῃ ἡ φύσις και τὸ μέσον τής ἐπαληθεύσεως αὐτοῦ. Σήμερον ἡ λυδία λίθος εὔρισκεται και ἐν Ἰταλίᾳ και πολλαχοῦ τής κεντρικῆς Εὐρώπης. Εἶναι εἶδος στερεωτάτου και καθαρωτάτου κρυσταλλώδους λίθου (quartz) ἡ ἀκόνη δίδει σχετικὴν περὶ αὐτοῦ ἔννοιαν.

Ἡ χρῆσις τής λυδίας λίθου ἐνεργεῖται ὡς ἐξῆς· τρίβεται ἐπ' αὐτῆς εἰς ἀνάλογόν τινα γραμμὴν τὸ δοκιμαζόμενον μέταλλον, νόμισμα εἶναι τοῦτο, σκεῦος ἢ κόσμημα. Ἐὰν τὰ ἐπὶ τής λίθου μένοντα ἔχνη τοῦ μετάλλου εἶναι ἐπὶ χρυσοῦ ἐρυθρᾷ και ἐπὶ ἀργύρου ὑποκυανόλευκα, πρώτη τις συνίσταται ἐντεῦθεν ἔνδειξις περὶ τής γνησιότητος αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ πείραμα

ἐξακολουθεῖ· σταγῶν νιτρικοῦ ὀξέος ἐπὶ τής χρυσῆς γραμμῆς ἀρκεῖ ἵνα διώξῃ τὰ ἐν αὐτῇ ἔχνη τοῦ χαλκοῦ, ὅστις χρησιμεύει εἰς τήν νόθευσιν τῶν χρυσῶν ἀντικειμένων, σταγῶν δὲ τοῦ λεγομένου βασιλικοῦ ὕδατος ἀρκεῖ ἐπὶ τής ἀργυρᾶς γραμμῆς, ἵνα ἐξαφανίσῃ ὅλα τὰ ἔχνη.

Κατὰ τὰς περιστάσεις τὸ ἐπὶ τής λυδίας λίθου πείραμα προχωρεῖ ἔτι μᾶλλον πρὸς μείζονα ἐξακρίβωσιν. Ὑπάρχουσι ἀστέρες μεταλλικοὶ, ἔχοντες πέντε ἢ δέκα ἐξοχὰς ἐπὶ τής περιφερείας, ἐκάστη τῶν όποίων ἔχει ἐπὶ τοῦ ἄκρου της κομβίον ἐκ χρυσοῦ, ἂν πρόκειται περὶ δοκιμασίας χρυσοῦ, και ἐξ ἀργύρου ἂν πρόκειται περὶ δοκιμασίας ἀργύρου (¹). Ἐκαστον κομβίον ἔχει ιδιαίτερον μίγμα ἐκ προοιμίων γνωστὸν και φέρει ἐπὶ τής βάσεώς του τὸν ἀριθμὸν τής καθαριότητος αὐτοῦ εἰς τόσα π. χ. χιλιοστά. Τοιουτοτρόπως ἀφ' ἑνὸς μὲν σύρεται ἰσχυρῶς διά τοῦ δοκιμαζόμενου μετάλλου γραμμὴ ὀλίγων χιλιοστομέτρων ἐπὶ τής λυδίας λίθου και παρὰ τῆ γραμμῆ ταύτη ἕτεραί γραμμαὶ διά τῶν κομβίων τοῦ μεταλλικοῦ ἀστέρος. Ἐὰν πρόκειται περὶ δοκιμῆς ἀργύρου, συγκρίνεται ἡ γραμμὴ, τήν ὀποίαν ἀφίνει οὗτος πρὸς ἐκείνας, τὰς ὀποίας ἀφίνουσι τὰ κομβία τοῦ ἀργυροῦ μεταλλικοῦ ἀστέρος, και κατατάσσεται ἀναλόγως ὁ δοκιμαζόμενος ἀργυρος εἰς τὸν ἀριθμὸν τής καθαριότητος τοῦ κομβίου, πρὸς τήν γραμμὴν τοῦ ὀποίου ὀμοιάζει ἡ ἀκρίβεια φθάνει μέχρι 15 χιλιοστομέτρων, δηλαδή εἶναι μεγίστη.

Ἐὰν δὲ πρόκειται περὶ δοκιμασίας χρυσοῦ, ὅλαι αἱ γραμμαὶ, τόσον αὐτοῦ ὅσον και τοῦ χρυσοῦ μεταλλικοῦ ἀστέρος, βρέχονται διά πτεροῦ ἐκ μίγματος ὑγροῦ, τὸ ὀποῖον ἀποτελοῦσι 2 μέρη ὕδροχλωρικοῦ ὀξέος, 38 νιτρικοῦ ὀξέος και 25 ὕδατος· τὸ μίγμα τοῦτο κατασκευάζεται οὕτως, ὡστε εἰς θερμοκρασίαν 12 βαθμῶν δὲν ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῶν χρυσῶν κατασκευασμάτων τῶν

(¹) Τὸ ἐπόμενον τιμολόγιον ἔχει τινα σχέσιν πρὸς τήν ὅλην δοκιμαστικὴν μέθοδον. Λυδία λίθος 3—33 δρ. Μεταλλικὸς ἀστὴρ δέκα κομβίων ἀργυροῦς μὲν 22—28 δρ. χρυσοῦς δὲ 67—73· τὸ ἥμισυ, ἐὰν περιέχῃ πέντε κομβία.

έχόντων καθαριότητα άνω των 0,750, ήτις είναι ή κατωτάτη έν χρήσει εις τήν άδολίευτον χρυσοποιίαν. Έάν τὸ δοκιμαζόμενον χρυσοῦν μέταλλον είναι ποιότητος ὑπὸ τὸ 0,750, ή γραμμὴ αὐτοῦ άμαυροῦται, καὶ τὸ ὑγρὸν μίγμα καθίσταται πράσινον. Έάν άπ' έναντίας είναι ποιότητος άνω των 0,750, ὑπάρχει στάδιον εις σύγκρισιν πρὸς τὰς λοιπὰς γραμμάς τοῦ χρυσοῦ μεταλλικοῦ άστέρος. Τοιουτοτρόπως πρὸς ὁποίαν δοκιμαστήριον γραμμὴν άναλογεῖ τὸ δοκιμαζόμενον αντικείμενον, εκείνης τήν ποιότητα ἔχει καὶ τὸν άριθμὸν διὰ πάσης άκριβείας.

Η χρήση τῆς λυδίας λίθου, ὅσῳ προβαίνομεν πρὸς τήν τραπεζικὴν οἰκονομίαν, τόσῳ ἔλαττοῦται έν τῇ κοινῇ πρακτικῇ. Τὰ μὲν νομίσματα ὑποβάλλονται εις συστηματικώτερον ἔλεγχον, ή δὲ πιστωτικὴ κυκλοφορία άφαιρεῖ σπουδαῖον μέρος τῆς νομισματικῆς. Καὶ ή τελειότερα άστυνομικὴ τῆς πολιτείας ἐνέργεια δέν δύναται νά θεωρηθῇ ὡς άσχετος πρὸς τὸ φαινόμενον τοῦ περιορισμοῦ τῆς κιθδηλίας, ήτις εις παρωχημένους χρόνους άπετέλει ἀληθῆ μάστιγα κοινωνικὴν.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

Δυνάμεθα ἀπὸ τελευταίων ἐπισήμων δημοσιεύσεων τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως νά μελετήσωμεν τὰ οικονομικά τῆς Ἀγγλίας, διὰ τρόπου ήκιστα αλλοτρίου πρὸς τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, τὰ ὁποῖα καλοῦσι τήν Ἀγγλικὴν δύναμιν, τόσον ἐγγὺς πρὸς τὰς τύχας τῆς καθ' ήμᾶς Ἀνατολῆς. Αἱ πρῶται δέκα καὶ τρεῖς ήμέραι τῆς πρὸ ὀλίγου, κατ' Ἀπρίλιον, ἀρξάμενης οἰκονομικῆς τοῦ Ἀγγλικοῦ προὔπολογισμοῦ χρήσεως ἀπήτησαν τήν δαπάνην 13,456,834 λ. στ. ἀντὶ τῶν 9,860,980 τὰς ὁποίας πρὸ ἐνὸς ἔτους ἔδαπάνησεν ή Ἀγγλία κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα ἀπὸ 1—13 Ἀπριλίου 1877, ήτοι ἐπὶ πλέον

4,595,914 λ. στ. ἀντιστοιχοῦσας πρὸς 115 περίπου ἑκατομ. δραχμῶν.

Η ἔποψις τῶν εἰσπράξεων κατὰ τὸ έν λόγω δεκατριήμερον ἐπὶ μὲν τοῦ ἔτους 1877 παριστᾷ λ. στ. 3,785,324 ἐπὶ δὲ τοῦ ἔτους 1878 λ. στ. 4,673,174. Ὡστε σὺν τῇ αὐξήσει τῶν ἐξόδων παρατηρεῖται καὶ αὐξήσις ἐσόδων κατὰ 887,850 λ. στ. Τὰ πλεονάσματα τῶν δαπανημάτων ἑκαλύφθησαν, κατ' ἀμφότερα τὰ δεκατριήμερα, ἀπὸ τῶν άνοικτῶν λ]σμῶν τῆς Κυβερνήσεως παρὰ τῇ Ἀγγλικῇ Τραπεζῇ καὶ τῇ Ἰρλανδικῇ (5,988,650 τῷ 1877 καὶ 6,243,389 τῷ 1878) καὶ ἀπὸ ὁμολογιῶν τοῦ θησαυρεφυλακείου (2,503,000 τὸ 1878).

Καὶ αἱ μὲν τάσεις εις αὐξήσιν τῶν δαπανημάτων ἐξηγοῦνται ἐκ τῶν στρατιωτικῶν τῆς Ἀγγλίας παρασκευῶν. Ὁ προὔπολογισμὸς τοῦ 1878—79 περιέλαβε προὔποθέσεις, τὰς ὁποίας ή δύναμις τῶν πραγμάτων δύναται νά ὑπερβῇ πολὺ περισσότερον. Ὅπωςδῆποτε κατὰ τὰς προὔποθέσεις ταύτας, ή αὐξήσις τῶν δαπανῶν διαμοιράζεται ὡς ἐξῆς: 424,665 λ. στ. ὑπηρεσία νέων δανείων τῆς ἐπικρατείας, 483,635 λ. στ. στρατὸς τῆς ξηρᾶς, 75,309 λ. στ. ναυτικόν, 600,000 λ. στ. φυλακαὶ 256,000 λ. στ. δημοσία ἐκπαίδευσις. Μάθημα δὲ διδακτικόν, ὅτι αἱ φυλακαὶ κατέχουσι τήν πρώτην βαθμίδα εις τήν κλίμακα τῆς αὐξήσεως τῶν δημοσίων δαπανημάτων τῆς Ἀγγλίας, μεθ' ὅλας τὰς ἀπειλουμένας δυσχερείας τοῦ ἡρτημένου ἀνατολικοῦ ζητήματος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς εις αὐξήσιν τῶν δημοσίων ἐσόδων τάσεις τῆς Ἀγγλίας, ἐνῶ άφ' ἐνὸς ὁ προὔπολογισμὸς 1877-78 ἀνεβίβαζεν αὐτὰ εις 79,146,000 λ. στ. άφ' ἑτέρου αἱ εἰσπράξεις τοῦ ἔτους τούτου τὰ ἀνεβίβασαν εις 79,736,298 λ. στ. ήτοι ἐπὶ πλέον κατὰ 617,298 λ. στ. Έάν ἐξαιρέσωμεν τὸν φόρον ἐπὶ τῆς καταναλώσεως (excise), ὅστις ἐπὶ τοῦ ἔτους τούτου ὑπέκυψεν εις ἔλάττωσιν κατὰ 36,000 λ. στ., αἱ λοιπαὶ πηγαὶ τοῦ δημοσίου πλούτου τῆς Ἀγγλίας ἀπεδείχθησαν γονιμότεραι τῶν προὔπολογιστικῶν προὔποθέσεων, κατὰ 119,000 λ. στ. τὸ τρελῶνιον, κατὰ 36,000 τὸ χαρτόσημον, κατὰ 110,000

λ. στ. ὁ ἔγγειος καὶ ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν φόρος, κατὰ 280,000 λ. στ. ὁ ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος φόρος, κατὰ 50,000 λ. στ. τὸ ταχυδρομεῖον, κατὰ 10,000 λ. στ. ὁ τηλέγραφος καὶ κατὰ 47,415 τὰ διάφορα. — Τὸ ρεῦμα τῶν αὐξήσεων τούτων ἐξακολουθεῖ ἀκμαῖον κατὰ τὸ πρῶτον δεκατριήμερον τοῦ ἀρχαίου οικονομικοῦ ἔτους τῆς Ἀγγλίας 1—13 Ἀπριλίου 1878, σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν 1—13 Ἀπριλίου 1877 παριστᾷ τὰ ἑξῆς φαινόμενα: Τελώνιον 1,521,000 λ. στ. τῆ 1—13 Ἀπριλίου 1878 ἀντὶ 929,000 τῆ 1—13 Ἀπριλίου 1877· φόρος ἐπὶ τῆς καταναλώσεως (excise) 1,372,000 λ. στ. ἀντὶ 1,210,000· χαρτόσημον 504,000 λ. στ. ἀντὶ 465,000· ἔγγειος καὶ οἰκοδομῶν φόρος 153,000 λ. στ. ἀντὶ 125,000· ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος φόρος 269,000 λ. στ. ἀντὶ 230,000· ταχυδρομεῖον 550,000 λ. στ. ἀντὶ 526,000· τηλέγραφος 55,000 καθ' ἕκαστον τῶν δεκατριημέρων· τόκοι προκαταβολῶν καὶ τῶν μετοχῶν τοῦ Σουέζ 56,723 λ. στ. ἀντὶ 49,080· μόνον τὰ διάφορα παριστῶσιν ἐλάττωσιν 192,451, λ. στ. ἀντὶ 196,244.

Καὶ ταῦτα μὲν ἀφορῶσι τὰς ἀμέσους, τρόπον τινά, σχέσεις τοῦ κυβερνητικοῦ βαλαντίου τῆς Ἀγγλίας. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ ἐθνικόν, ἔχομεν εὐρύτερα κατὰ πολὺ διδόμενα. Περιττὸν νὰ σημειωθῇ ἰδιαιτέρως ὁ ὑφιστάμενος ἀπανταχοῦ στενὸς σύνδεσμος μεταξὺ τῶν δύο τούτων οικονομικῶν δυνάμεων. — Ἐνῶ κατὰ τὸ ἔτος 1860 ἡ ἐξωτερικὴ ἐν γένει συναλλαγὴ τῆς Ἀγγλίας ἀνεβιβάζετο (εἰσαγωγὴ καὶ ἐξαγωγὴ) εἰς 285,559,785 λ. στ., κατὰ τὸ ἔτος 1874 προεβιβάσθη εἰς 507,660,298, δηλαδή ἐν διαστήματι 14 ἐτῶν παρ' ὀλίγον ἐδιπλασιάσθη. Κατὰ μὲν τὸ 1860 αἱ πρὸς τὴν Ἀνατολὴν σχέσεις τῆς Ἀγγλικῆς συναλλαγῆς ὑπελογίζοντο εἰς 46,611,820 λ. στ. κατὰ δὲ τὸ 1874 εἰς 65,014,042. Τὸ μέρος τῆς Ἑλλάδος 8,509,811 εἰς τὸ πρῶτον ἔτος καὶ 13,339,352 εἰς τὸ δεύτερον.

Ἡ ἔποψις τῶν φορολογουμένων εἰσοδημάτων δύναται νὰ δώσῃ γενικωτέραν ἀκόμη ἔννοιαν περὶ τῆς ἐθνικῆς ἐν Ἀγγλίᾳ

οἰκονομίας. Ἀπὸ 250 ἑκατομ. λ. στ. τῶ 1843 ἀνέβησαν εἰς 300 τῶ 1855, εἰς 400 τῶ 1865, εἰς 571 τῶ 1875· ποσότης κολοσσαία 16 διλιονίων δραχμῶν! Ἀρκεῖ νὰ προσθέσῃ τις εἰς τὸ σεβασμιώτατον τοῦτο ποσὸν τὰ διαφεύγοντα τὴν φορολογίαν εἰσοδήματα, εἴτε διότι εἶναι ὑπὸ τὴν κατωτάτην βαθμίδα τῆς φορολογικῆς κλίμακος (μικρὰ τοῦ πλείονος κόσμου εἰσοδήματα), εἴτε δι' ὁποιανδήποτε ἄλλον λόγον, ἵνα κρίνῃ περὶ τοῦ μυθώδους τούτου πλούτου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλάχιστον φόρον ἀνζητήσῃ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις δύναται πρὸς τὰ μέγιστα τῶν ἐθνικῶν ἔργων νὰ ἐπιδοθῇ, κατὰ τὸ μέτρον τοῦ εἰπόντος, ὅτι τὰ χρήματα νεῦρα τῶν πραγμάτων εἰσὶ.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΙΣ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΠΛΟΙΩΝ.

Ἡ φορολογία τῶν πλοίων ἀναλόγως τῆς χωρητικότητος αὐτῶν εἶναι ἀρχὴ κοινῶς παραδεδεγμένη καὶ συνδέεται οὐσιωδῶς πρὸς τοὺς ἐκτελουμένους ἐκάστοτε ὑπ' αὐτῶν πλόας. Παρ' ἡμῖν τὸ Β. διάταγμα τῆς 5 Ἰανουαρίου 1834 προσδιορίζει τὸν φόρον τοῦτον εἰς 20 λεπτὰ καθ' ἕκαστον τόνον ἐπὶ πλοίων α' τάξεως ἀνευ καταστρώματος, εἰς 25 λεπτὰ ἐὰν ἔχωσι ταῦτα κατάστρωμα, καὶ εἰς 30 λεπτὰ ἐπὶ πλοίων β' τάξεως.

Κατὰ τὸν νόμον ΧΓ' τῆς 27 Ἰουνίου 1860 διὰ τὰ ἀποδημητήρια πλοίου ἱστιοφόρου, ἐνεργήσαντος φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν ἢ καὶ ἀμφότερα, 14 λεπτὰ καθ' ἕκαστον τόνον μέχρι 300 τόν. μὴ φορολογουμένων τῶν ὑπεράνω· ἐὰν δὲ τὸ πλοῖον κατόπιν τῆς ἀνωτέρω φορολογίας προσορμίζεται πρὸς συμπλήρωσιν τῶν αὐτῶν ἔργων εἰς ἄλλους λιμένας 7 λεπτὰ καθ' ἕκαστον τόνον, πάλιν μέχρι 300 τ. κατὰ πάντα ἐπόμενον λιμένα. Διὰ τὰ ἀποδημητήρια ἀτμοπλοίων κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἄνω περιστάσεις 10 λεπτὰ ἐπὶ ἐκάστου τόνου ἀνευ περιορισμοῦ

τόνων. Ἐπὶ πλοίων ἰστιοφόρων ἢ ἀτμοκινήτων προσορμιζομένων ἀπλῶς, ἐὰν μὲν ἡ προσόρμισις διαρκέσῃ πλέον τῶν 24 ὥρῶν 4 λεπτά κατὰ τόνον, ἐὰν δὲ ὀλιγώτερον τῶν 24 ὥρῶν 2 λεπτά· εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις περιορίζεται ἡ φορολογία μέχρι 300 τόνων. Δηλωτικὸν ἐξαγωγῆς ζητουμένης ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου τέλος πάγιον 1 δρ. μέχρι 10 τόνων, 2 δρ. μέχρι 20 τόνων, 4 δρ. μέχρι 100 τόνων, 6 δρ. ὑπεράνω. Δήλωσις ναυσιβλαβείας ἢ ἀβαρίας μετ' ἐξετάσεως ἢ μὴ τοῦ πληρώματος ἢ τῶν ἐπιβατῶν 5 λεπτ. καθ' ἕκαστον τόνον, μέχρι 300 τ. Ἐκθεσις ἐπισκέψεως τοῦ πλοίου 2 λεπτά καθ' ἕκαστον τόνον μέχρι 300 τ. Προσθήκη φύλλων εἰς τὸ ἡμερολόγιον ἢ ναυτολόγιον τέλος πάγιον ἐπὶ ἐκάστου φύλλου 50 λεπτά μέχρι 100 τόνων, 1 δραχμὴ μέχρι 200 τόνων, 2 δρ. ὑπεράνω. Δι' ἐκάστην ἀντικατάστασιν, ἐν περιπτώσει ἀπωλείας, τοῦ ναυτολογίου, ἡμερολογίου, ἀδείας ἀναχωρήσεως ἢ ὑγειονομικῆς πιστοποιήσεως τέλος πάγιον 1 δρ. μέχρι 100 τόνων, 2 δρ. μέχρι 200 τόνων, 4 δρ. ὑπεράνω. Προσωρινὸν δίπλωμα μετὰ ναυτολογίου ἐκδεδομένον ἐν περιπτώσει ἀγορᾶς ξένου πλοίου ἵνα μεταβῇ τοῦτο εἰς τὴν Ἑλλάδα, τέλος πάγιον 15 δρ. μέχρι 100 τόνων, 25 δρ. μέχρι 200 τόνων, 40 δρ. ὑπεράνω. Ἐπιθεώρησις τῆς ὑγειονομικῆς πιστοποιήσεως ἢ τῶν ναυτιλιακῶν ἐγγράφων, ὅσάκις τοιαύτη μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν ἀποδημητηρίων ζητηθῇ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου τέλος πάγιον 1 δρ. μέχρι 100 τόνων, 2 δρ. μέχρι 200 τόνων, 3 δρ. ὑπεράνω.

Διατηροῦνται τὰ μὴ περιεχόμενα εἰς τὴν ἀνωτέρω διατίμησιν προξενικὰ τέλη. Προσθετέον ὅτι ἀπὸ παντὸς πλοίου προσορμιζομένου ἐν Κωνσταντινουπόλει, Ἀλεξανδρείᾳ, Σμύρνῃ, Θεσσαλονίκῃ, Μελίτῃ, καὶ Γεργέστη τὰ ἐκεῖ προξενεῖα εἰσπράττουσι 2 λεπτά κατὰ τόνον ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ νοσοκομείων ἢ δι' ἐλέη καὶ ἄλλους ἀγαθοεργοὺς σκοποὺς.

Ὁ δὲ νόμος ΧΟ' τῆς 7 Αὐγούστου 1861 ὑπέβαλε τὰ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, εἰς λιμένας εἰσαγωγῆς, προερχόμενα ἐμπορικὰ πλοῖα, ἰθαγενῆ καὶ ξένα, εἰς τὴν πληρωμὴν λιμενικοῦ δικαιώματος 5 λεπτῶν κατὰ τόνον, ἐὰν οὔτε ἀποβιβάσῃ οὔτε ἐπι-

βιβάσῃ φορτίον, 10 λεπτῶν ἐὰν ἐνεργήσῃσι θατέραν τῶν πράξεων τούτων, καὶ 15 λεπτῶν ἐὰν ἐνεργήσῃσιν ἀμφοτέρας. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐκ λιμένων τῆς ἡμεδαπῆς προερχόμενα πλοῖα, τὸ τέλος τοῦτο καταβιβάζεται εἰς τὸ ἥμισυ. Ὅπου ὑπάρχει φόρος, προστίθενται περιπλέον 3 λεπτά δι' ἕκαστον τόνον. Τὰ κατωτέρας τῶν 5 τόνων χωρητικότητος εἶναι ἐλεύθερα παντὸς λιμενικοῦ δικαιώματος, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ προσορμιζόμενα εἰς ἐλληνικοὺς λιμένας καὶ μὴ ἀποβιβάζοντα ἢ ἐπιβιβάζοντα φορτίον, ἐὰν δὲν μείνωσιν πλέον τῶν 8 ἡμερῶν· ἐπιτρέπεται ὅμως εἰς αὐτὰ ἡ παράδοσις καὶ παράληψις χρημάτων, γραμμάτων, ἐπιβατῶν, καὶ ἡ προμήθεια ζωοτροφῶν, ἐφοδίων καὶ ἄλλων εἰδῶν ἀναγκαίων εἰς μικρὰς ἐπιδιορθώσεις. — Τὰ τῶν φάρων τέλη ἀποτελοῦσι λεπτομέρειαν σχετικοῦ διαφέροντος.

Ὁ τελευταῖον ἐκδοθεὶς νόμος ΧΠΘ' τῆς 12 Φεβρουαρίου 1878 προσέθηκε 20 τοῖς % εἰς τὰ προεκτεθέντα ναυτιλιακὰ τέλη τοῦ Β. διατάγματος τῆς 6 Ἰανουαρ. 1834 καὶ τῶν νόμων ΧΓ' καὶ ΧΟ', παραδεχθεὶς ὡς βάσιν, τόσον κατ' αὐτὰ ὅσον καὶ κατὰ τὰ λιμενικὰ δικαιώματα καὶ τὰ τῶν φάρων τέλη, ἐπὶ ἡμεδαπῶν καὶ ξένων πλοίων, τὴν καθαρὰν χωρητικότητα αὐτῶν.

Ἡ καταμέτρησις οὕτω τῶν φορολογουμένων ἐμπορικῶν πλοίων ἀποτελεῖ θέμα σπουδαιότατον. Ἡ πρώτη κατ' αὐτὸ πρόνοια ἀνάγεται παρ' ἡμῖν εἰς τὸ ἀπὸ 20 Αὐγούστου 1828 ψήφισμα, τὸ ὁποῖον ἐπηκολούθησε τὸ Β. διάταγμα τῆς 29 Νοεμβρίου 1833, καὶ βραδύτερον ὁ νόμος τῆς 26 Μαρτίου 1867. Αἱ μέθοδοι τῆς κυβερνητικῆς ταύτης προνοίας οὔτε ἀσφαλεῖς ἦσαν οὔτε ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὰς νεωτέρας προόδους τῆς μαθηματικῆς καὶ ναυτικῆς. Τοιοῦτοτρόπως ἐδέησε ὁ προμνησθεὶς νόμος τῆς 12 Φεβρουαρίου 1878 νὰ εἰσαγάγῃ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1878 τοὺς ἐπομένους κανόνας, οὓς ἀνέγραψεν ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει συγκροτηθεῖσα τῷ 1873 διεθνῆς ἐπιτροπὴ κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Μόρσωνος:

Γενικαὶ ἀρχαί. — Ἡ ἀκαθάριστος ἢ ὀλικὴ χωρητικότης τῶν πλοίων περιλαμβάνει τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἀκριβοῦς κα-

ταμετρήσεως ἀπάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ὑπὸ τὸ ἀνώτατον κα-
τάστρωμα χώρων, ὡς καὶ πάντων τῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώμα-
τος τούτου μονίμων, σκεπαστῶν καὶ κλειστῶν χωρισμάτων.⁽¹⁾

Τὰ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος φορτία δὲν συμπεριλαμβάνον-
ται ἐν τῇ καταμετρήσει.

Τὰ κλειστά χωρίσματα, τὰ προωρισμένα ἢ δυνάμενα νὰ
χρησιμεύσωσιν εἰς τοὺς ἐπιβάτας, δὲν ἐκπίπτουνται τῆς ὀλικῆς
χωρητικότητος.

Ὡς πρὸς ἀνθρακοθήκας ἰσχύουσιν οἱ κανόνες τῆς Εὐρωπαϊ-
κῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Δουνάβεως τοῦ 1871 καὶ ἡ ἀκριβῆς κα-
ταμέτρησις τῶν μονίμων ἀνθρακοθηκῶν.

Κανὼν Α'. τῶν κενῶν ἢ ἀφόρτων πλοίων.

Ἄρθρον 1. Τὸ πρὸς καταμέτρησιν τῶν πλοίων μῆκος λαμ-
βάνεται

⁽¹⁾ Διὰ τῶν λέξεων μόνιμα σκεπαστὰ καὶ κλειστά χωρίσματα
ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου καταστρώματος ὑπακούονται ὅσα περιορίζονται
διὰ σκνιδωμάτων ἢ στεγασμάτων καὶ μονίμων φρακτῶν, καὶ ἀπο-
τελοῦσιν αὐξήσιν τινὰ χωρητικότητος, δυναμένην νὰ χρησιμεύσῃ
εἰς στοιβάσιν ἐμπορευμάτων ἢ εἰς κατοίκισιν καὶ εὐθεσίαν τῶν
ἐπιβατῶν ἢ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ πλοίου. Οὕτως ὅπῃ μίαν ἢ πλεον-
νες τοῦ σκνιδώματος, τοῦ στεγάσματος ἢ τῶν φρακτῶν, ὡς καὶ
πᾶσα διακοπή τοῦ σκνιδώματος ἢ στεγάσματος, ἢ καὶ ἔλλειψις
μέρους τινὸς φρακτῆς, δὲν ἐξαιροῦσι τὰ τοιαῦτα χωρίσματα τῆς
ὀλικῆς χωρητικότητος, ἐὰν μετὰ τὴν καταμέτρησιν δύνανται εὐ-
κόλως νὰ κατακλεισθῶσι καὶ κατασταθῶσιν οὕτω καταλληλότερα
εἰς διακόμισιν ἐμπορευμάτων ἢ ἐπιβατῶν.

Οἱ δὲ ὑπόστεγοι χώροι, οἱ συνδεδεμένοι μετὰ τοῦ σκάφους μό-
νον διὰ τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς στερέωσιν στηριγμάτων καὶ μὴ
ἀποτελοῦντες χωρίσματα κλειστά, ἀλλὰ διαρκῶς ἐκτεθειμένοι εἰς
τὴν ἐπήρειαν τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τῆς θαλάσσης, δὲν θέλουσι συμ-
περιλαμβάνεσθαι ἐν τῇ ὀλικῇ χωρητικότητι, καὶ τοὶ δυνάμενοι νὰ
στεγᾶσωσι τοὺς ἀνδρας τοῦ πληρώματος, τοὺς ἐπιβάτας τοῦ κα-
ταστρώματος καὶ αὐτὰ τὰ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος φορτία.

α'.) ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου καταστρώματος τῶν ἐχόντων ἐν ἡ
δύω καταστρώματα πλοίων.

β'.) ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἀπὸ τοῦ κύτους καταστρώματος τῶν
ἐχόντων πλείονα τῶν δύο καταστρωμάτων.

Τὸ μῆκος τοῦτο μετρεῖται ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἐνδοθεν τῆς
ἐντερονείας (φόδρου) ἐπὶ τοῦ ἐπάνω προσώπου του, ὡς προεί-
ρηται, καταστρώματος τῆς καταμετρήσεως· ἀφαιροῦνται δ'
ἔπειτα, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἢ προπέτεια τῆς στείρας (τὸ λάνττο τοῦ
κορακιοῦ), ἢ ἀναλογοῦσα πρὸς τὸ πάχος τῶν σανίδων τοῦ κα-
ταστρώματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἢ προπέτεια τοῦ ποδοστήματος,
ἢ ἀναλογοῦσα πρὸς τὸ πάχος αὐτὸ τῶν σανίδων, ἐφ' ὃ προ-
στίθεται τὸ τριτημόριον τοῦ κυρτώματος τοῦ αὐτόθι ζυγοῦ
(βερέμι τοῦ καμαριοῦ).

Ἄρθρον 2. Πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ ἐμβαδοῦ τῶν διαφόρων
ἐγκαρσίων τομῶν, ἔσαι ἀπαιτοῦνται εἰς προσδιορισμὸν τοῦ
ἐσωτερικοῦ ὄγκου ἢ χωρητικότητος τοῦ κύτους, τὸ ἐν ἄρθρῳ
1 ὀριζόμενον μῆκος διαιρεῖται ὡς ἐξῆς:

Μῆκος τοῦ καταστρώματος τῆς καταμετρήσεως.

Τάξις	Μῆκος	Ἐμβαδόν	Ἄριθμός ἰσοδιαίρεσεων.
Α'	50 ἀγγλικοὶ πόδες (15 γαλ. μέτρα)	ἢ ἔλασσον	4
» Β'	ἀπὸ 50 μέχρις 120 ἀγγλ. ποδῶν (ἀπὸ 15 ἕως 37 γαλ. μέτρα)...		6
» Γ'	» 120 » 180 » (ἀπὸ 37 ἕως 55 γ. μ.)		8
» Δ'	» 180 » 225 » (ἀπὸ 55 ἕως 69 » »)		10
» Ε'	» ὑπὲρ τοὺς 225 ἀγγλ. πόδας (ὑπὲρ τὰ 69 » »)		(¹) 12

Ἄρθρον 3. Καθ' ἕκαστον σημεῖον διαίρεσεως τοῦ μήκους, κα-
θὼς καὶ εἰς τὰ ἄκρα σημεῖα, μετρεῖται τὸ βάθος τοῦ κύτους
ἢ τὸ ὕψος ἐκάστης τομῆς, ἀπὸ τινος σημείου κειμένου κάτω-
θεν τοῦ ἐπάνω προσώπου τοῦ ζυγοῦ, κατὰ τὸ ἐν τριτημόριον
τοῦ κυρτώματος, μέχρι τῆς πρὸς τὸ ἐσωτρόπιον ἕδρας τοῦ νο-
μέως (στρώση ἢ κοῦτσα) καὶ ἀφαιρέσει τοῦ μέσου πάχους
τῶν αὐτόθι ἐντερονειῶν (φόδρων).

⁽¹⁾ Δὲν ἀπαγορεύονται αἱ πλείονες διαίρεσεις ἢ μετρήσεις.

Τὰ ὕψη ταῦτα ἢ βάθη ἐκάστης ἐγκαρσίου τομῆς διαίρου-
ται εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη, ὡςάκις τὸ τῆς μέσης εἶναι 16 ἀγ-
γλικῶν ποδῶν (5 μέτρων γαλλικῶν) ἢ ἔλασσον· εἰς μέρη δὲ
ἴσα ἕξ, ὡςάκις τὸ βάθος τοῦτο ὑπερβαίνει τοὺς 16 ἀγγλικούς
πόδας (5 μέτρα).

Καθ' ἕκαστον σημεῖον διαίρεσεως τοῦ βάθους ἐκάστης το-
μῆς (συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἄκρων, τουτέστι τοῦ ἀνω-
τάτου καὶ κατωτάτου σημείου σημείου, κατὰ τὸ ζυγὸν καὶ
τὴν ἔδραν) μετρεῖται τὸ πλάτος τοῦ κύτους ἐνδοθεν τῆς ἐν-
τερονείας.

Τὰ πλάτη ταῦτα ἀριθμολογοῦνται (1, 2, 3, κτλ.) ἀπὸ τοῦ
καταστρώματος τῆς καταμετρήσεως πρὸς τὰ κάτω, πολλα-
πλασιάζονται δὲ ὡς ἑξῆς:

Ἐπὶ 1 ⁽¹⁾	τὰ πλάτη ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 5 (ἄκρα σημεῖα)	} ὅταν τὸ βά- θος τῆς μέ- σης τομῆς ἦναι 16 ποδ. ἄγγλ. (5 μέτρ.) ἢ ἔλασσον.
» 4	τὰ πλάτη » » 2 καὶ 4 » »	
» 2	τὸ πλάτος » » 3	
Ἐπὶ 1	τὰ πλάτη ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 7 (ἄκρα σημεῖα)	} ὅταν τὸ βά- θος ὑπερβαί- νῃ τοὺς 16 ἄγγλ. πόδας (5 μέτρα.)
» 4	» » » 2 καὶ 4 καὶ 6 » »	
» 2	» » » 3 καὶ 5	

Τὸ ἄθροισμα τῶν γινομένων, ὡς ἀνωτέρω, πολλαπλασια-
ζόμενον ἐπὶ τὸ τρίτημόριον τῆς ὑποδιαίρεσεως τοῦ βάθους, δι-
δει τὸ ἐμβαδὸν τῆς τομῆς.

Ἄρθρον 4. Τὰ ἐμβαδὰ τῶν ἐγκαρσίων τομῶν δύνανται νὰ
καταμετρῶνται ἐπίσης ἀκριβῶς διὰ τῆς παρὰ πόδας μεθόδου
τῶν παλαιῶν συντεταγμένων.

Ἐκάστη ἡμίσεια τομῆ διαίρεῖται εἰς πέντε γωνιαίους το-
μεῖς, ἔχοντας ἴσην τὴν κατὰ κορυφὴν γωνίαν, ἥτοι 18°. Λο-
γίζεται δὲ ἐμβαδὸν ἐκάστου τομέως τὸ τοῦ κυκλικοῦ τομέως
τοῦ περιλαμβανομένου μεταξὺ τῶν ἄκρων ἀκτίνων καὶ περι-
γεγραμμένου μετὰ τὴν μέσην ἀκτῖνα.

(¹) Ἦτοι γράφονται ὡς ἔχουν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετροῦνται αἱ μέσαι ἀκτῖνες τῶν
διαφόρων τομέων, ὥστε αἱ δύο τοιαῦται ἄκρα ἀκτῖνες ποιοῦ-
σιν ἢ μὲν μετὰ τῆς ὀριζοντίας, ἢ δὲ μετὰ τῆς καθέτου γωνίας
9°, ἐνῶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι μέσαι ἀκτῖνες διαστηματίζονται ὁμοιο-
μόρφως κατὰ 18°.

Αἱ εὐθυωρεῖαι τῶν μέσων τούτων ἀκτίνων προσδιορίζονται
διὰ ἡμικυκλίου διατιθεμένου ὀρθίου ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τῆς τομῆς,
ὥστε ἡ διάμετρος αὐτοῦ νὰ διέρχηται ὀριζοντίως ἐκ τοῦ εἰρη-
μένου τρίτημορίου τοῦ κυρτώματος τοῦ ζυγοῦ ὡς κέντρο, τὰ
δὲ μήκη τῶν ἀκτίνων μετροῦνται τότε διὰ ταινίας ἐκ τοῦ
κέντρο αὐτοῦ τοῦ ἡμικυκλίου πρὸς τὴν ἐντερόνειαν.

Υπολογίζεται δὲ τὸ ἐμβαδὸν τῆς τομῆς, τετραγωνιζομένων
τῶν μέσων ἀκτίνων καὶ πολλαπλασιαζομένου τοῦ ἀθροίσμα-
τος τῶν τοιούτων δέκα τετραγώνων ἐπὶ τὸ 0,31416 (ἥτοι τὸ
δεκατημόριον τοῦ λόγου τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον).

Ἄρθρον 5. Αἱ ἐγκάρσiai τομαί, ἐμβαδομετρηθεῖσαι δια μιᾶς
ἀδιαφόρου τῶν προεκτεθειμένων μεθόδων, ἀριθμολογοῦνται
(1, 2, 3, κτλ.) ἀπὸ πρῶρας εἰς πρύμναν, τοῦ μὲν ἀριθμοῦ 1
διδόμενου εἰς τὴν ἄκραν πρῶραιαν τομῆν τὴν κατὰ τὴν στεῖ-
ραν, τοῦ δὲ τελευταίου εἰς τὴν ἄκραν πρυμναίαν τομῆν τὴν
κατὰ τὸ ποδόστημα ἢ τὸν σταυρόν. Πολλαπλασιάζονται δὲ
τότε ὡς ἑξῆς:

Ἐπὶ 1	τὰ ἐμβαδὰ τῆς πρώτης καὶ τῆς τελευταίας τομῆς.
» 4	» » τῶν τομῶν, τῶν φερουσῶν ἀριθμοὺς ἀρ- τίους.
» 2	» » τῶν λοιπῶν τομῶν, τῶν φερουσῶν ἀριθ- μοὺς περιττοῦς.

Τὸ ἄθροισμα τῶν τοιούτων γινομένων, πολλαπλασιαζόμε-
νον ἐπὶ τὸ τρίτημόριον τοῦ μεταξὺ τῶν τομῶν διαστήματος,
παρέχει τὸν ὄγκον, ἥτοι τὴν στερεομετρίαν τοῦ καταμετρη-
θέντος χώρου· ἐξάγονται δὲ τέλος οἱ κόροι (τόνοι) τῆς χωρη-
τικότητος, διαιρουμένου τοῦ ὄγκου δια 100, ἐὰν αἱ διάφοροι
διαστάσεις ἐλήφθησαν εἰς Ἀγγλικούς πόδας, ἢ διαιρουμένου

διὰ 2, 83, εάν αἱ διαστάσεις αὗται ἐλήφθησαν εἰς Γαλλικὰ μέτρα (¹).

Ἄρθρον 6. Ὄταν τὸ πλοῖον ἔχη καὶ τρίτον κατάστρωμα, ὁ μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ καταστρώματος τῆς καταμετρήσεως περιλαμβανόμενος ὄγκος ἢ χώρος στερεομετρεῖται ὡς ἑξῆς:

Μετρεῖται ἐσωτερικῶς τὸ μῆκος τοῦ χώρου ἢ μεταφράγματος τούτου, λαμβανόμενον εἰς τὸ ἥμισυ ὕψος τοῦ ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν στεῖραν ἐντερνείας μέχρι τοῦ μέσου κανόνος (τόφκι) τῆς πρύμνης. Τὸ μῆκος τοῦτο διαιρεῖται εἰς ὅσα μέρη διηρέθη ἤδη αὐτὸ τὸ κατάστρωμα τῆς καταμετρήσεως· καθ' ἕκαστον δὲ σημεῖον διαιρέσεως, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἄκρα σημεία, μετρεῖται τὸ πλάτος τοῦ μεταφράγματος, λαμβανόμενον εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ὕψους. Τὰ πλάτη ταῦτα ἀριθμολογοῦνται ἀπὸ πρῶρας εἰς πρύμναν· τὰ ἄκρα πλάτη, τούτέστι τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον, τὰ κατὰ τὴν πρῶραν καὶ πρύμναν, πολλαπλασιάζονται ἐπὶ 1, ἢτοι γράφονται ὡς ἔχουσι· τὰ ὑπ' ἀριθμοὺς ἀρτίους πολλαπλασιάζονται ἐπὶ 4 καὶ τὰ ἄλλα πάντα (ὑπ' ἀριθμοὺς περιττοὺς) ἐπὶ 2.

Τὸ ἄθροισμα τῶν τοιούτων γινομένων, πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ τὸ τρίτημόριον τῆς ἰσοδιαιρέσεως τοῦ μήκους, παρέχει τὸ μέσον ὀριζόντιον ἔμβαδὸν τοῦ μεταφράγματος, ἕπερ πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ τὸ μέσον ὕψος αὐτοῦ καὶ διαιρούμενον ἐπὶ τέλους διὰ 100, εάν ἐμετρήθη δι' ἀγγλικῶν ποδῶν, ἢ διὰ 2,83, εάν ἐμετρήθη διὰ γαλλικῶν μέτρων, παρέχει ἐξαγόμενον τὸν ἀριθμὸν τῶν κόρων, τῶν προσθετέων εἰς τὴν χωρητικότητα τοῦ κύτους.

Ἐὰν τὸ πλοῖον ἔχη πλείονα τῶν τριῶν καταστρωμάτων, τὰ ἀνώτερα μεταφράγματα καταμετροῦνται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἢ δὲ χωρητικότης αὐτῶν προστίθεται εἰς τὴν γενικὴν χωρητικότητα.

(¹) Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει καθὼς καὶ δασάκις πρόκειται νὰ γελνη χρήσις τοῦ διαιρέτου 2,83, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εὐκολώτερον ὁ πολλαπλασιαστὴς 0,353.

Ἄρθρον 7. Ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου καταστρώματος πρόστεγα, ἐπίστεγα, μεσρστεγα, ἢ ἄλλα μόνιμα χωρίσματα σκεπαστὰ καὶ κλειστὰ, ὡς ἐχαρακτηρίσθησαν ἐν ταῖς γενικαῖς ἀρχαῖς, ἢ χωρητικότης αὐτῶν προστίθεται εἰς τὴν γενικὴν χωρητικότητα καὶ ὑπολογίζεται ὡς ἑξῆς:

α.) Ὄταν ἡ περιβολὴ αὐτῶν ἦναι καμπύλη, μετρεῖται ἐσωτερικῶς τὸ μῆκος ἐκάστου χωρίσματος λαμβανόμενον εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ὕψους, κατὰ δὲ τὸ μέσον σημεῖον τοῦ μήκους τούτου καθὼς καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα μετρεῖται τὸ πλάτος τοῦ χωρίσματος. Τότε εἰς τὰ δύο ἄκρα πλάτη προστίθεται τὸ τετραπλάσιον τοῦ ἐπιμέσου πλάτους καὶ τὸ ἄθροισμα, πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ τὸ ἐκτημόριον τοῦ μήκους, δίδει τὸ μέσον ὀριζόντιον ἔμβαδὸν τοῦ χωρίσματος, ἕπερ τέλος πολλαπλασιάζεται ἐπὶ τὸ μέσον ὕψος αὐτοῦ.

β.) Ὄταν ἡ περιβολὴ σχηματίζεται ἐλη ὑπὸ ἐπιπέδων, στερεομετρεῖται ὁ ἐντὸς χώρος διὰ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ μήκους ἐπὶ τὸ μέσον πλάτος καὶ ὕψος ἐκάστου χωρίσματος.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις διαιρεῖται τὸ γινόμενον δι' 100, εάν ἡ μέτρησις ἐγένετο εἰς ἀγγλικούς πόδας ἢ διὰ 2,83, εάν ἐγένετο χρήσις τοῦ γαλλικοῦ μέτρου.

Ἄρθρον 8. Εἰς τὴν καταμέτρησιν τῶν διαστάσεων τοῦ τε κύτους καὶ τῶν ἄλλων χώρων, τὸ πάχος τῶν ἐντερνεϊῶν θεωρεῖται κατὰ μέσον ὄρον. Ὄταν δὲ ἐλλείπη ἢ ἐντερνεῖα καὶ δὲν μέλλῃ νὰ ἀποκατασταθῇ μονίμως, τὰ μήκη καὶ πλάτη μετροῦνται μέχρι τῶν ἐγκοιλίων (στραβόξυλα).

Κατὰ Β'. Τῶν ἐμφόρτων πλοίων.

Ἄρθρον 9. Ὄταν τὰ πλοῖα ἔχωσιν ἔνδον τὰ φορτία ἢ δι' οἰονδήποτε ἄλλον λόγον δὲν ἦναι δυνατόν νὰ καταμετρηθῶσι κατὰ τὸν πρῶτον κανόνα, ἢ καταμέτρησις τῶν γίνεται ὡς ἑξῆς.

Λαμβάνεται τὸ μῆκος τοῦ πλοίου ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου καταστρώματος, ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς χαραγῆς τοῦ κανθοῦ τῆς στεῖρας (τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ κορακίου) μέχρι τοῦ ὀπισθίου προσώπου τοῦ ποδοστήματος, ἀφαιρεῖται δὲ ὡς διόρθωσις ἢ πρὸς

τὸ πρόσωπον τοῦτο ἀπόστασις τοῦ σημείου, ὅπου ἡ ἀψίς (κουτάλα) τέμνει τὸν κανθὸν τοῦ ποδοστήματος.

Μετρεῖται ἔπειτα τὸ μέγιστον πλάτος ἐξωθεν τῶν ἐπιγχευίδων ἢ ζωστήρων (μαδέρια ἢ τσάπαις).

Σημειωθείσης δὲ τῆς στάθμης τοῦ ἀνωτάτου καταστρώματος ἐξωθεν καὶ ἐκατέρωθεν κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ μεγίστου πλάτους ἐγκαρσίως, περᾶται ὑπὸ τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου ἄλυσις ὑποτεινομένη ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον σημεῖον καὶ μετρεῖται τὸ τοιοῦτον μῆκος τῆς ἀλύσεως.

Εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ μῆκους τούτου τῆς ἀλύσεως προστίθεται τὸ ἥμισυ τοῦ μεγίστου πλάτους καὶ τετραγωνίζεται τὸ ἄθροισμα· πολλαπλασιάζεται δὲ τὸ τετράγωνον τοῦτο ἐπὶ τὸ μῆκος τοῦ πλοίου ὡς ἐλήφθη ἀνωτέρω· τότε τὰ 17 % τοῦ γινομένου, εἴαν τὸ πλοῖον ᾖ ξύλινον, ἢ τὰ 18 %, εἴαν ᾖ σιδηροῦν, παρέχουσιν ὡς ἔγγιστα εἰς κυβικοὺς πόδας ἢ κυβικὰ μέτρα τὴν χωρητικότητα, ἣτις, ἵνα ἐκφρασθῇ εἰς κόρους, ἀνάγκη τέλος νὰ διαιρηθῇ διὰ τοῦ 100 ἢ τοῦ 2,83.

Ἄρθρον 10. Ἐάν ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου καταστρώματος ὑπάρχωσι πρόστεγα, ἐπίστεγα, μεσόστεγα ἢ ἄλλα μόνιμα χωρίσματα σκεπαστὰ καὶ κλειστὰ (ὡς ὠρίσθησαν ἐν ταῖς γενικαῖς ἀρχαῖς), ἡ χωρητικότης αὐτῶν ὑπολογίζεται, πολλαπλασιαζομένου τοῦ μῆκους ἐκάστου χωρίσματος ἐπὶ τὸ μέσον πλάτος καὶ ὕψος, διαιρουμένου δι' 100 ἢ 2,83· προστίθεται δὲ εἰς τὴν γενικὴν χωρητικότητα, ὅπως ἀποτελεσθῇ ἡ λεγομένη ὀλικὴ ἢ ἀκαθάριστος χωρητικότης τοῦ πλοίου.

Ἐκπτώσεις τῆς ὀλικῆς χωρητικότητος διὰ τὴν καθαρὰν.

Ἄρθρον 11. Ἐκ τῆς ὀλικῆς χωρητικότητος τῶν πλοίων, ὡς ὠρίσθη ἀνωτέρω, διὰ τε τὰ ἰστιοφόρα καὶ τὰ ἀτμόπλοια, ἐξάγεται ἡ καθαρὰ ἢ ἐπίσημος χωρητικότης ὡς ἑξῆς:

Τῶν ἰστιοφόρων.

Ἄρθρον 12. Διὰ τὰ ἰστιοφόρα ἐκπίπτουνται ἅπαντες οἱ χῶροι, οἱ ὠρισμένοι καὶ διεσκευασμένοι ἐξ ἐπίτηδες καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κατοικίαν τῶν πληρωμάτων καὶ ἀξιωματικῶν

τοῦ πλοίου, εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τοὺς ἀποππάτους τοὺς εἰδικῶς χρησιμεύοντας εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ πλοίου, εἴτε ἀνωθεν εἰσὶν εἴτε κάτωθεν τοῦ ἀνωτάτου καταστρώματος· πρὸς τούτοις ὅσα τυχὸν ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τούτου σκεπαστὰ καὶ κλειστὰ χωρίσματα, ὠρισμένα εἰς τὸν χειρισμὸν τοῦ πηδαλίου, τοῦ ἐργάτου, τῶν σκευῶν τῆς ἀγκυροβολίας, εἰς τὸ δωμάτιον τῶν χαρτῶν, σημάτων καὶ ἄλλων ναυτιλιακῶν ἐργαλείων.

Ἄπαντα ταῦτα τὰ ἐκπιπτόμενα χωρίσματα ὀρίζονται μὲν κατὰ τὰς ἀνάγκας καὶ συνηθείας ἐκάστου τόπου, ἀλλὰ τὸ σύνολον τῆς χωρητικότητός των δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ 5 % τῆς ὀλικῆς χωρητικότητος τοῦ πλοίου.

Ἄρθρον 13. Ἡ καταμέτρησις τῶν χωρισμάτων τούτων γίνεται κατὰ τοὺς ἐκτεθέντας κανόνας τῆς καταμετρήσεως τῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος σκεπαστῶν καὶ κλειστῶν χωρισμάτων· ἀφαιρεθέντος δὲ τοῦ συνόλου ἐκ τῆς ὀλικῆς χωρητικότητος, τὸ ὑπόλοιπον παριστάνει τὴν καθαρὰν ἢ ἐπίσημον χωρητικότητα (Tonnage net, Register tonnage) τῶν ἰστιοφόρων πλοίων.

Τῶν ἀτμοπλοίων.

Ἄρθρον 14. Ἐπὶ τῶν πλοίων, τῶν κινουμένων διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ ἢ δι' ἄλλοις ὀποιασδήποτε μηχανικῆς ἐνεργείας, ἐκπίπτουνται.

α.) Οἱ αὐτοὶ χῶροι τῶν ἰστιοφόρων ὡς ἐν τῷ ἄρθρῳ 12 ὠρίσθησαν καὶ ἐπίσης περιορισμένοι κατὰ 5 % τῆς ὀλικῆς χωρητικότητος.

β.) Οἱ χῶροι, οἱ κατεχομένοι ὑπὸ τῶν μηχανῶν, λεβήτων, ἀνθρακοθηκῶν καὶ συρίγγων (tunnels) τῶν ἐλικοφόρων πλοίων· ἐκ δὲ τῶν μεταφραγμάτων καὶ σκεπαστῶν καὶ κλειστῶν χωρισμάτων τοῦ ἀνωτάτου καταστρώματος, τὸ περίφραγμα τῶν καπνοδόχων, οἱ πρὸς διάβασιν τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ φωτὸς εἰς τὸ μηχανοστάσιον τηρούμενοι ἐλεύθεροι χῶροι καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι τυχὸν ἀναγκαιοῦντες εἰς τὴν ἐνέργειαν καὶ ὑπηρεσίαν τῆς μηχανῆς αὐτῆς. Ἄπασαι ὁμῶς αἱ ἐκπτώσεις αὗται δὲν

δύνανται να υπερβῶσιν ὁμοῦ τὰ 50 % τῆς ὀλικῆς χωρητικότητος.

Ἄρθρον 15. Ἡ καταμέτρησις τῶν ἐκπιπτομένων χώρων διὰ τε τὰ ἰστιοφόρα καὶ τὰ ἀτμόπλοια κατὰ τὸ ἐδάφιον ἀ. τοῦ ἄρθρου 14 ἐκτελεῖται ὡς ἐξηγοῦσι τὰ ἄρθρα 12 καὶ 13 περὶ τῶν ἰστιοφόρων.

Τῶν δὲ εἰδικῶς διὰ τὰ ἀτμόπλοια ἐκπιπτομένων χώρων (ἐδαφ. 6'. τοῦ ἄρθρου 14) ἡ καταμέτρησις ἐκτελεῖται ὡς ἐξῆς.

Περὶ ἀνθρακοθηκῶν προσκαίρων.

Ἄρθρον 16. Ἐπὶ τῶν ἀτμοπλοίων τῶν μὴ ἐχόντων μονίμους ἀνθρακοθήκας, ἀλλὰ προσκαίρους τινὰς ἐγκαρσίους διὰ φρακτῶν ἀφαιρετῶν, μετὰ παραπλεύρων ἀνθρακοθηκῶν ἢ καὶ ἄνευ τοιούτων, καταμετρεῖται μὲν ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τῶν μηχανοστασίων χώρος, προστίθενται δὲ διὰ μὲν τὰ ἐλικοκίνητα 75 % διὰ δὲ τὰ τροχήλατα 50 % τοῦ χώρου τούτου.

Διὰ τῶν λέξεων κατεχόμενος ὑπὸ τῶν μηχανοστασίων χώρος ὑπακούεται ὁ τῆς καθ' αὐτὸ μηχανῆς καὶ τῶν λεβήτων μετὰ τοῦ ἀπολύτως ἀπαιτουμένου διὰ τὴν ἐνέργειαν καὶ ὑπηρεσίαν αὐτῶν, προσθήκη τῆς σύριγγος τῶν ἐλικοφόρων καὶ τῶν ἐν τοῖς μεταφράγμασι χώρων τῶν ὠρισμένων εἰς τὸ περίφραγμα τῶν καπνοδόχων καὶ εἰς τὴν ἀνέμισιν καὶ φώτισιν τοῦ μηχανοστασίου.

Ἡ καταμέτρησις τῶν χώρων τούτων ἐκτελεῖται ὡς ἐξῆς.

Μετρεῖται τὸ μέσον βάθος τοῦ ἐπεχομένου ὑπὸ τῶν μηχανῶν καὶ λεβήτων χώρου, ὅπῃ τοῦ ἄνω προσώπου τῶν ζυγῶν μέχρι τῶν ἀστραγαλιῶν πρὸς τὸ ἐσωτρόπιον μετροῦνται προσέτι εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ βάθους τούτου τρία πλάτη ἢ καὶ πλείονα ἐν δέοντι· ὅπως δὴποτε ἐν τῶν πλατῶν τούτων μετρεῖται κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ μήκους καὶ δύο ἕτερα κατὰ τὰ ἄκρα· ἐξάγεται ὁ μέσος ὅρος τῶν πλατῶν τούτων, μετρεῖται ἔπειτα τὸ μῆκος τοῦ χώρου μεταξὺ τῶν πρὸς πῶραν καὶ πρύμναν φρακτῶν, ἐκπιπτόμενον ὁμοῦς ἐν δέοντι διὰ τὰ μὴ ἀπαραιτήτως χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν μηχανῶν καὶ

λεβήτων· τὸ γινόμενον τῶν τριῶν τούτων διαστάσεων θεωρεῖται ὡς παρέχον τὴν στερεομετρίαν τοῦ ὑπὸ τὸ σκεπάζον τὴν μηχανὴν κατάστρωμα χώρου.

Εἰς τὸν χώρον τοῦτον προστίθενται οἱ ἐν τοῖς μεταφράγμασιν ἀναγκαῖοι χώροι πρὸς χειρισμὸν τῆς μηχανῆς καὶ πρὸς διαβάσιν τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ φωτός.

Προτίθεται ἐπίσης ὁ χώρος τῆς σύριγγος τῆς ἀτράκτου, τὸ δὲ ἔλρον ἄθροισμα ἐκφραζόμενον εἰς κόρους 100 κυβικῶν ποδῶν ἢ 2,83 κυβικῶν μέτρων, εἶναι ἡ λεγομένη χωρητικότης τῶν μηχανῶν καὶ λεβήτων, ἡ χρησιμεύουσα ὡς βᾶσις τῶν ἄλλων ἐκπτώσεων.

Ἐὰν τὸ μηχανοστάσιον κεῖται ἐντὸς διαφόρων χωρισμάτων, καταμετρεῖται ἕκαστον χωριστὰ ὡς προεῖρηται, τὰ δὲ ἀθροίζόμενα ἀποτελοῦσι τὴν ὅλην χωρητικότητα τοῦ μηχανοστασίου, ἥτις χρησιμεύει ὡς βᾶσις τῶν ὀλικῶν ἐκπτώσεων.

Περὶ ἀνθρακοθηκῶν μονίμων.

Ἄρθρον 17. Ἐπὶ τῶν ἀτμοπλοίων, τῶν ἐχόντων μονίμους ἀνθρακοθήκας, μετρεῖται τὸ μέσον μῆκος τοῦ μηχανοστασίου, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀνθρακοθηκῶν. Ὑπολογίζονται τότε τὰ ἐμβαδὰ τριῶν ἐγκαρσίων τομῶν τοῦ πλοίου (ὡς ἐξηγήθη περὶ τῆς ὀλικῆς χωρητικότητος ἐν τοῖς ἄρθροις 3 καὶ 4) μέχρι τοῦ σκεπάζοντος τὴν μηχανὴν καταστρώματος.

Ἐκ τῶν τριῶν τούτων τομῶν μία διέρχεται κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ εἰρημένου μήκους, αἱ δὲ ἄλλαι δύο κατὰ τὰ ἄκρα.

Εἰς τὸ ἄθροισμα τῶν ἐμβαδῶν τῶν δύο ἄκρων τομῶν προστίθεται τὸ τετραπλάσιον τοῦ ἐμβαδοῦ τῆς ἐπιμέσου τομῆς καὶ τὸ ἄθροισμα πολλαπλασιάζεται ἐπὶ τὸ τρίτημόριον τῆς ἀποστάσεως τῶν τομῶν, διαιρεῖται δὲ τότε ὑπὸ τοῦ 100, ἢ 2,83 ὅπως ἐκφρασθῆ εἰς κόρους.

Ἐὰν αἱ μηχαναὶ, λεβήτες καὶ ἀνθρακοθήκαι κεινταὶ ἐν χωρίσμασι μὴ συνεχομένοις, καταμετροῦνται χωριστὰ ὡς ἄρτι ἐξηγήθη καὶ ἀθροίζονται εἰς ἓν.

Ἐπὶ τῶν ἐλικοφόρων πλοίων ὁ ἐσωτερικὸς χώρος τῆς σύ-

ριγγος υπολογίζεται, μετρούμενου τοῦ μέσου μήκους, πλάτους καὶ ὕψους αὐτῆς, πολλαπλασιαζομένων δὲ τῶν τριῶν τούτων διαστάσεων καὶ διαιρουμένου τοῦ ἀποτελέσματος, δι' 100, ἢ 2,83 ἵνα ἐκφρασθῇ εἰς κόρους.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καταμετροῦνται ἐν τοῖς μεταφράγμασι καὶ ἐν τοῖς σκεπαστοῖς καὶ κλειστοῖς χωρίσμασι τοῦ ἀνωτάτου καταστρώματος,

α') οἱ περὶ τῶν καπνοδόχων ἀφιέμενοι ἐλεύθεροι χῶροι,

β') οἱ πρὸς διάβασιν τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ φωτὸς εἰς τὸ μηχανοστάσιον προωρισμένοι χῶροι,

γ') οἱ ἄλλοι χῶροι οἱ τυχόν ἀπαραίτητοι εἰς τὴν ἐνέργειαν καὶ ὑπηρεσίαν τῶν μηχανῶν.

Ἄρθρον 18. Ἀντὶ νὰ καταμετρηθῶσιν αἱ μόνιμοι ἀνθρακοθήκαι, συγχωρεῖται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν οἱ περὶ τῶν μὴ μόνιμων κανόνες τοῦ ἄρθρου 16.

Ἄρθρον 19. Ἐπὶ τῶν ῥυμουλκῶν ἀτμοπλοίων, αἱ ἐκπτώσεις δὲν περιορίζονται εἰς 50 % τῆς ὀλικῆς χωρητικότητος, ἀλλ' ἐκπίπτουνται ἅπαντες οἱ πραγματικῶς καταλαμβάνομενοι ὑπὸ τῶν μηχανῶν, λεβήτων καὶ ἀνθρακοθηκῶν χῶροι.

Ἄν ὅμως τὰ πλοῖα ταῦτα δὲν ἦναι ἀπολύτως προωρισμένα εἰς μόνην τὴν ῥυμουλκίαν, ἡ ὀλικὴ ἐκπτώσις, περὶ ἧς ὁ λόγος, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ 50 % τῆς ὀλικῆς χωρητικότητος.

Μ.

ΑΛΕΥΡΩΔΗ ΤΡΟΦΙΜΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

Ἐξαιρουμένων τῶν κυρίως ἀλεύρων, τὰ ὅποια παράγουσιν εἰς τροφήν τῶν διαφόρων πληθυσμῶν οἱ δημητριακοὶ καρποὶ, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι οὐσίαι ἀλευρώδεις, αἵτινες χρησιμεύουσιν εἰς παρασκευὴν ἐδεσμάτων· εἶναι τὰ παντὸς εἶδους ὄσπρια, τὸ ὀρύζιον καὶ αἱ πατάται. Ἡ ἐπικουρία τῶν ἀλευρωδῶν τούτων οὐσιῶν εἰς τὰς ἐν γένει θρεπτικὰς προμηθείας εἶναι τόσῳ ἀνώ-

τέρα ὅσῳ ἡ περίοδος τῆς κρεατίνης τροφῆς ἢ ἀναβάλλεται ἢ εἶναι περιορισμένη. Διότι μεταξύ ὄλων τῶν τροφῶν ἡ μᾶλλον πρὸς ἀνώτερον πολιτισμὸν ἀρμόζουσα εἶναι ἡ κρεατίνη. Καὶ δαπανηρότερα εἶναι καὶ ἀναγκαιοτέρα, καθόσον μεταφέρεται τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκ τῆς ἀπλοϊκοτέρας τῶν ὑπαίθρων ζωῆς, ἐν ἧ τὸ φῶς καὶ ὁ ἀήρ ζωογονεῖ, εἰς τὴν τεχνικωτέραν τοῦ ἄστεος, ἐν ἧ ὁ σίδηρος πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἐξαντλούμενον σωματικὸν ὀργανισμόν δι' ἐντονωτέρων ὡς τὸ κρέας τροφῶν.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς τρία μέρη δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν τὰς περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀλευρωδῶν τροφίμων πληροφορίας. Ἀνάγονται δὲ αὐταὶ ἢ εἰς τὴν ἐγχώριον καλλιέργειαν ἢ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν συναλλαγὴν.

Ὅσπρια. — Ἐκ τῶν γενικῶν πινάκων τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡμῶν ἐμπορίου προκύπτει ὅτι ἀπὸ 520,654 ὀκ. ὄσπριων, τὰ ὅποια εἰσῆχθησαν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ ἔτος 1870, κατέπεσεν ἡ εἰσαγωγὴ αὐτῶν εἰς 446,000 τῶ 1871, ἀνέβη εἰς 922,000 τῶ 1872, ἵνα καταβῇ εἰς 694,000 τῶ 1873, καὶ ἔτι μᾶλλον εἰς 466,000 τῶ 1874, περιβασθεῖσα τῶ 1875 εἰς 1,028,000. Ἡ ἐξαγωγὴ ἠκολούθησε τὴν ἐπομένην διεύθυνσιν: 82,000 ὀκ. τῶ 1870, — 87,000 τῶ 1871, — 100,000 τῶ 1872, — 149,000 τῶ 1873, — 167,000, τῶ 1874, — 90,870 τῶ 1875.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐσωτερικὴν εἰς ὄσπρια παραγωγὴν τῆς Ἑλλάδος, γνωρίζομεν ἐκ τῆς γεωργικῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1875, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐσπάρησαν γαῖαι ἐκτάσεως 101,803 στρεμμάτων, παραγαγοῦσαι 3,768,021 ὀκ. ὄσπριων. Ἴδου πῶς τὰ διάφορα τούτων εἶδη κατατάσσονται κατ'ἐκτασιν καλλιεργείας καὶ γονιμότητος. Φασόλια 43,764 στρέμματα, 1,228,370 ὀκάδες. Κουκία 19,409 στρέμ., 1,019,594 ὀκ. Ρεβίθια 15,562 στρέμ. 686,736 ὀκ. Λαθούρια 9,100 στρέμ. 361,522 ὀκ. Ἀρακάς 7,523 στρέμ. 187,090 ὀκ. Φακὴ 6,117 στρέμ. 271,354 ὀκ. Μπιζέλια 328 στρέμ. 13,355 ὀκ.

Ἐν γένει ἡ ἀξία τῶν παραχθέντων τῶ 1875 ὄσπριων υπολογίζεται εἰς 1 $\frac{7}{10}$ περίπου ἑκατομ. δρ. Ἐὰν προσθέσωμεν

καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἐξωθεν εἰσκομισθείσης ποσότητος δρ. 437, 349 (ἀφαιρουμένης τῆς σχετικῆς μικρᾶς ἐξαγωγῆς) ἢ ὅλη ἐκ τῆς ἐπόψεως ταύτης τροφή τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἀντιστοιχεῖ πρὸς δύο περίπου ἑκατομ. δρ.

Ὅ ρ υ ζ ι ο ν. — Ἀπὸ 2,319,000 ὀκ. τῶ 1870 ἀνέβη ἡ εἰσαγωγή τοῦ ὄρυζιου εἰς 2,420, χιλ. ὀκ. τῶ 1871, εἰς 2456 χιλ. τῶ 1872, εἰς 2,933 χιλ. τῶ 1873, εἰς 2,660, χιλ. τῶ 1874, εἰς 2,927 χιλ. τῶ 1875. Ἡ ἐξαγωγή κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἔχει ὡς ἐξῆς· 2,720 ὀκ. τῶ 1870, — 150 τῶ 1871, — 0 τῶ 1872, — 19,180 τῶ 1873, — 20, 374 τῶ 1874, — 2,496 τῶ 1875. Ἡ ἐσωτερικὴ παραγωγή εἶναι ἀσήμαντος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀξίαν τῆς εἰσαγωγῆς, ὑπολογίζεται αὕτη εἰς 1,940,764 δρ.

Π α τ α τ α ι. — Ἡ καλλιέργεια αὐτῶν ἀναβιβάζεται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος. Εἰς 4,758 στρέμματα ὑπελογίζοντο τῶ 1875 αἱ εἰς αὐτὴν ἀσχολούμεναι γαῖαι, παραγαγοῦσαι 2,291,016 ὀκ. πατατῶν. Ἐνῶ δὲ οἱ πίνακες τῆς εἰσαγωγῆς οὐδὲν περιέχουσιν, ἡ ἐξαγωγή ἠκολούθησεν τὴν ἐπομένην ἀνάπτυξιν· 188 στατῆρες τῶ 1870, — 384 τῶ 1871, — 3,576 τῶ 1872, — 5,410 τῶ 1873, — 4,808 τῶ 1874, — 4,060 τῶ 1875. Ἡ ἀξία τῆς τελευταίας πατατο-ἐξαγωγῆς ὑπολογίζεται εἰς 90,638 δρ. Ἐπὶ τοῦ ὅλου δὲ ἡ ἀξία τῆς παραγωγῆς πλέον τοῦ $\frac{1}{3}$ ἑκατομ. δρ.

Ἐν γένει ἡ πατατο-καλλιέργεια συνδέεται ἐν Ἑλλάδι μᾶλλον πρὸς τὴν κηπουρικὴν βιομηχανίαν. Πρέπει δὲ ἡ γονιμότης αὐτῆς νὰ ἐλκύσῃ τὴν καθολικὴν τῆς ἡμετέρας γεωργίας προσοχὴν, διότι, σχετιζομένη ἐξόχως πρὸς τὴν ἐκ τοῦ καταμερισμοῦ τῶν ἰδιοκτησιῶν ἐπικρατοῦσαν παρ' ἡμῖν μικρὰν καλλιέργειαν, δύναται νὰ χορηγήσῃ προϊόντος τοῦ χρόνου σημαντικωτάτην ἀρωγὴν εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ἐγγωρίου γεωργίας ἐνιαύσιον εἰς σιτηρὰ παρακαταθήκην, ἥτις πολὺ καθυστεροῖ τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἡμετέρου πληθυσμοῦ.